



Mednarodno
LETO OTROKA
1979

MISLI

LETO XXVIII.

JANUAR



MISLI

(THOUGHTS)

INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO
ŽIVLJENJE SLOVENCEV
V AVSTRALIJI

USTANOVLJEN LETA 1952

Izdajajo slovenski frančiškani

Naslov MISLI:
P.O. Box 197,
KEW, Victoria, 3101.

Urejuje in upravlja:
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 a'Beckett Street,
KEW, Victoria, 3101
— Tel. 861 7787

Rokopisov ne vračamo.
Dopisov brez podpisa uredništvo
ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00
se plačuje vnaprej
(izven Avstralije \$6.00,
letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska:
Polyprint (Vic.) Pty. Ltd.,
1 Dods Street,
Brunswick, 3056, Vic., 3056.

K SLIKI NA PLATNICAH:

Ob mednarodnem letu otroka 1979 je žalostna ugotovitev, da niso vsi otroci tako veseli kot tile trije na očkovem hrbtu. Srečni so otroci, katerim očka ne služi samo kruha, ampak mu za njega tudi smehljaj, čas za igranje, razgovor in skupno molitev ..

NAROČI IN BERI!

Poštnina v cenah knjig ni vključena!



UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) Cena I. dela \$7.-, II. dela \$8.50.

ANGLEŠKO-SLOVENSKI in SLOVENSKO-ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi. Žepna izdaja. Cena \$7.-.

KUHARSKA UMETNOST AZIJE. Na 233 straneh, s številnimi kuharskimi recepti azijskih narodov in z več barvnimi slikami serviranja azijskih jedil. Zbrala Marinka Pečjak, izdano v Sloveniji. Cena \$13.60.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Odlično delo dr. Jakoba Kolariča CM. in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig \$40.- (Posamezne knjige: prva \$7.-, druga \$9.-, tretja \$28.-).

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni.) — Cena vsem trem delom \$10.-

OČE UBOGIH — Vincencij Pavelski (Življenjepiso povest o svetniku je napisal znani pisatelj Wilhelm Hünermann). Cena vezani knjigi \$3.50, nevezani \$2.50.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.- in 3.- (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? — (Vital Vider) — cena \$1.00.

ZA BOGOM VREDNA NAJVEČJE ČASTI (Baraga in Marija) — 256 strani — Zbral dr. Filip Žakelj — Cena \$2.50.

BARAGA USLIŠUJE — 468 strani — Zbral in uredil dr. Filip Žakelj — Cena \$2.50.

Pri MISLIH lahko naročite razne **DOKUMENTARNE KNJIGE**, ki so izšle v svobodnem svetu po revoluciji in zgovorno služijo za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda(1941-1945). Doma te prilike nimajo niti študentje. Pa je prav, da spoznamo dobo tudi iz svobodnih virov. Vse te knjige so prispevek objektivni slovenski zgodovini, ki bo nekoč napisana brez krivljenja resnice.

Trenutno imamo na razpolago sledeče dokumentarne knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharških dogodkih v letu 1945) — cena dva dolarja.

TABORIŠČNI ARHIV PRIČA — 1., 2., 3., in 4. zvezek (zbral dr. Filip Žakelj). Vsaka knjiga po štiri dolarje.

REVOLUCIJA V HOTEDRŠICI (Siena Blažič) — Cena \$2.—

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAGAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je brez poštnine dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenkega doma.

▶ **CELOVŠKE MOHORJEVE 1979** so dospele! Dobite jih v verskih središčih. Cena celotne zbirke (štiri lepe knjige !) \$10.-

◀ Žal **GORIŠKE MOHORJEVE 1979** še niso dospele.

Pozdrav slovenske Cerkve

KOT narodni voditelj za slovensko dušno pastirstvo v tujini Vam vsem k praznikom pošiljam svoja najiskrenejša voščila in dobre želje, svoj pozdrav in Gospodov blagoslov.

Ob izseljenski nedelji (za izseljensko nedeljo so slovenski škofje že pred leti razglasili nedeljo po božiču. Op. ur.) se bomo morali predvsem zdramiti mi v domovini. Da bomo ta dan veliko mislili na vas, iskali zveze z vami po pismih, še bolj pa po molitvi in sveti maši. Meni pa ta nedelja nalaga dolžnost, da pridem k vam s temile kratkimi spodbudami.

Vem, da ste si mnogi na tujem že uredili svoje domove, da imate tamkaj lepo urejeno družinsko življenje in da ne mislite več na vrnitev. Svet se je danes tako močno spremenil, da je le malokaj stalnega, vse se giblje in premika in ta val gibanja in premikanja je zajel tudi človeka, ki se danes na tujem ne čuti več tako tujca kakor nekoč. Vsem tistim, ki nameravajo ostati zunaj, pač toplo priporočam, naj na trdnih izročilih narodnosti in vere, ki so jih prinesli s seboj, tudi v tujini gradijo naprej in ostanejo zvesti kristjani in Slovenci.

Pogosto poslušamo tožbe, kako je tujina razbila mnoge naše družine. Ko so si ljudje materialno opomogli, so pa moralno doživeli popoln zlom v sebi in družini. Ob takih tragedijah nam še vedno aktualno donijo na uho Jezusove besede: "Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, pogubi pa svojo dušo?" (Mt 16,26). Preveliko hrepenenje po bogastvu in naše zmaterializirano mišljenje prinaša toliko gorja v naše osebno življenje in v življenje naših družin.

Zato bi se ob izseljenski nedelji rad obrnil na naše družine na tujem. Skrbite vsi, da bo družina čim bolj skupaj. Ne razbijajte je za daljši čas, ostanite med seboj vedno povezani. K temu naj vam pomagajo naše nedelje, ki naj vam bodo res Gospodovi dnevi. Vključite se radi v slovenske župnijske skupnosti i radi prihajajte k slovenskim mašam. Če pa slovenske maše ni vsako nedeljo, ne pozabite na nedeljsko dolžnost, ki jo lahko izpolnite pri vsaki maši, četudi ni slovenska.

Velika vaša in naša skrb so vaši otroci, ki odraščajo na tujem. Poskrbite za njihovo versko vzgojo. Zaupajte jih svojim duhovnikom v okviru svojih župnij. Naj ima vsaka slovenska družina na tujem gotovo slovensko sveto pismo. Naročajte si tudi druge verske časopise in knjige, slovenske plošče in kasete z verskimi pesmimi. Vse to posredujte svojim otrokom. Verski tisk nas mora vzgajati za zrele kristjane, ki bodo imeli svoj krščanski pogled na svet in dogajanje v njem.

Dragi slovenski rojaki! Naj bo Gospod z Vami vedno in povsod!

+ STANISLAV LENIČ, škof



L. 28 — JANUAR 1979 — ŠT. 1

VSEBINA:

- Pozdrav slovenske Cerkve
— škof S. Lenič — stran 1
- Kaj pomenijo prazniki?
— Po "Med nami" — stran 2
- Stenski koledar (pesem)
— Milka Hartman — stran 2
- Mednarodno leto otroka
in Listina o otrokovih pravicah
— stran 4
- Slovenščina v avstralskih šolah
— A. L. Ceferin — stran 6
- Sestra čebula
— Bruna Pertot — stran 8
- "Hvala Bogu, da sem Slovenec!"
— Ludvik Karničar — stran 10
- P. Bazilij tipka . . .
— stran 12
- Slovenske učne knjige na razstavi
— K. C. — stran 14
- Etnični radio — korak naprej
— K. — stran 15
- "Glejte, da vas kdo ne premoti!"
(Hare Krišna in Ananda Marga)
— stran 16
- Izpod Triglava — stran 18
- Izpod sydneyjskih stolpov
— P. Valerijan — stran 20
- Malo razgovora . . .
— Urednik in upravnik — stran 22
- Z vseh vetrov — stran 23
- Pota božja (povest — nadaljevanje)
— Srečko Selivec — stran 25
- Naše nabirke — stran 25
- Kotiček naših malih — stran 28
- Križem avstralske Slovenije
— stran 29



Kaj pomenijo prazniki?

KAJ pomenijo za nas prazniki?

Časopisi so poročali, kako so Newyorčani, Londončani, Parižani ponoreli tudi ob letošnjih božičnih in novoletnih praznikih. Za kratke trenutke so pozabili na domače in svetovne probleme, pa naj bodo že kar koli. Vsekakor je v tej pozabi postal celo božič priložnost za žrtje in goltanje, uživanje in zapravljanje... Pravičen sen starega Dickensja je bil v tem hrupu razposajenega izživljanja porušen do tal.

Podobno veseljačenje se je verjetno dogajalo tudi po ostalih velikih mestih tako imenovanega krščanskega sveta. V samem središču krščanstva, v Večnem mestu — Rimu, ni bilo mnogo drugače. Kdor je pokukal skozi okno svojega stanovanja, ali kdor se je celo opogumil in stopil na balkon — po ulicah so se nahajali samo pravi junaki — je lahko občudoval z ognjemeti in barvnimi raketami razsvetljeno novoletno noč. Pokanju in treskanju ni bilo konca. Ko se je v jutro spet priplazil mir nad zaspano mesto, so preštevali ranjence in celo mrtve...

Pa pravijo, kljub vsemu temu, da smo dandanes postali prave reve, kar se praznovanja tiče. Sedanje božično-novoletno praznovanje naj bi bilo le blede in komaj preživela podoba tistega, kar so počenjali ljudje v starodavnosti. Pomislite samo na saturnalijske, kakor so imenovali najpopularnejše in najveselejše versko praznovanje poganskega Rima. Stari Rimljani so več decembrskih dni zaporedoma slavili Saturna, ki je bil bog setve. Kar v procesijah so prihajali v njegov tempelj, ki se je nahajal blizu kapitolskega griča. Imel je Saturnov kip, sicer vedno pritrjen z vezmi, da jim ne bi morda pobegnil. Ljudje so zivali nanj olje v znak izobilja. Samo v dneh praznovanja so mu razrahljali vezi, kajti v dneh veselja je morala pasti vsaka suženjska vez... Slavje naj bi ponazarjalo pradaavno zlato dobo, ko so bile bajne še vsi ljudje strčeni in svobodni, res bratje med sabo in enaki v uživanju istega bogastva zemlje. Pri tem očarljivem spominu so se tudi stari Rimljani, tako bogati kot revni, sužnji kot svobodni, trgovci kot vojščaki... za nekaj dni opijanili v prelepi domišljiji. V času praznovanja je vsakdo imel pravico igrati celo drugače prepovedane igre; žvenket verig se je pretvoril v omamno žvenketanje čaš po številnih gostijah...

Te saturnalijske je pozneje zamenjal nam že bližji in zato bolj znani karneval. Praznično obdobje je zajelo čas med božičem in prvo postno nedeljo.

Današnjemu človeku, zlasti velemeščanu, si je težko predstavljati, v kako bogati in iznajdljivi domišljiji so nekdaj praznovali

Stenski koledar

**Koledar visi na steni.
Listov šop na njem
je djan
v prijem jekleni,
ki kaže dneve leta.
In kaj vsak list obeta —
li bomo videli
ko list odtrgamo,
preberemo,
ga damo v stran —?
Saj jutri še
bo novi dan.**

**Hej, danes je
številka ena!
Čarobna koledarja stena
nam danes kažeš
„novo leto 1979—o,
1. januar-prosinec.“**

**Kaj prineso
nam vse številke,
ki jih prijem jekleni
trdo drži —
ne kaže ne kazalec
ne mezinec...
hiteli bodo dnevi in noči,
nosili nam radost
in bol, skrbi,
delavnike, nedelje,
praznike, godove za ljudi
in god, za te in za me.
To bodo naše biti
drame...**

prihod pomladi, novo prebujenje zemlje po dolgi zimi... Celo na deželi, ko ponekod mladina še vedno prižiga kresove pred dnevom svetega Janeza, verjetno pri tem nihče več ne misli na nekdanjo proslavo prihoda poletja, ki je slavila bogastvo luči in naravnega zorenja. Krog teh veselih proslav se je zaključil s proslavo žetve, ki je bila prav tako izredno živa in bogata na domišljiji.

Skratka: vsi, ki proučujejo to polje človekove aktivnosti skozi stoletja, trdijo, da so ljudje preteklosti imeli občutek za praznovanje, ki je od časa do časa vsakemu človeku neobhodno potrebno. Zato so bili tudi srečni in mnogo bolj zdravi. Za naš čas pa pravijo, da resničnega veselja sploh ne poznamo več. Naš moderni čas je pri vsej aktivnosti pozabil na vrednost pravičnega praznovanja in hlapa zgolj za bežnimi užitki, ki ne zadovoljijo.

Tehnični napredek nam je prinesel stroje, udobje, dobrobit... Pri vsem tem pa nas je, če pogledamo z drugega zornega kota, vrgel temeljito iz ravnotežja. Prinesel nam je potrošniške skrbi, okuženo ozračje, nove bolezni... Izgubili smo vedro veselje, duševni mir in zadovoljstvo. Pozabili smo ne samo škrate, biriče, coprnice, večče, kurente, povodne može..., temveč tudi nekdanj tako živo ustvarjalno domišljijo. Pozabili smo 'umetnost praznovanja' ter jo zamenjali z navadnim norenjem brez misli, po katerem boli glava. Mladina je v tem še slabša, saj se po vseh statistikah kar 'vedno dolgočasi': kadar znori iz svoje 'dolgočasnosti', pa preide tako hitro v spolnost, mamila, kriminal...

Zato pravijo, da se človeštvu ta izguba 'umetnosti praznovanja' temeljito maščuje. Na Švedskem registrirajo šest odstotkov samomorov več prav v času praznikov. Istočasno naraščajo navadno povsod tudi druga nasilja. Pa tudi drugod ni kaj boljše. V nekaterih zahodnih deželah prirejajo med prazniki posebna psihološka posvetovanja za mladino, ki izhaja iz neurejenih družinskih ali družbenih razmer. Prazniki niso zanjo nekaj osrečujočega, ampak priložnost, da še bolj živo občuti svojo nesrečo.



Kaj pa pomenijo prazniki nam? Smo se že kdaj resno vprašali o tem in tudi z vso iskrenostjo odgovorili? Nobeden praznikov ne bi smel biti tak, da nam samo prazni žepe — in dušo. Pa če že izprazni žepe — vsaj naša duša naj ostane polna!

Po "Med nami"

Milka Hartman



In kaj nam je
napisano
na živi koledar,
ki ga je nam pripel
na živo srčno steno
„življenja Gospodar“?
On piše:
O, človek, vem,
kako ti je ime:

„Napolni z delom
vsak svoj dan,
še predno v večnost ugasne.
Povsodi nosi misli jasne,
doma, na cesti, ozki stezi.
Nad težo križa se ne jezí!
Z dobroto v srcu, v duši
daruj moči prosečim.
Miru si s kletvijo ne ruši,
da ne razpade dom
v duhovni suši.
In, ko ti je podan obrok
za dnevno in nedeljsko jed:
obilni kruh
in maslo, med,
ne bodi gluh,
če lačni prosijo za skop
grižljaj —
v ljubezni ga jim daj!“

O, vem, moj Oče-Bog:
Obilno vračlaš, kar delim,
Besedo, delo, kruh
mi žegna Sveti Duh.
Po Kristusu končan
je sleherni moj dan,
saj bil za me je božji dar.
In vpisan bodem
jaz, stvar Tvoja
v Tvoj večni koledar.

MEDNARODNO LETO OTROKA

LISTINA O OTROKOVIH PRAVICAH

BESEDILO te znamenite listine je Glavna skupščina Združenih narodov sprejela na 14. splošnem zasedanju, dne 20. novembra 1959. Ponovno ga je potrdila druga mednarodna konferenca o človekovih pravicah, ki je zasedala leta 1968 v Teheranu. Tu ga priobčujemo v celoti:

PRVO NAČELO: Otroku gredo vse pravice, ki jih navaja ta Deklaracija. Pravice morajo biti priznane vsem otrokom in brez razločevanja ali zastopavljanja na podlagi rase, barve kože, spola, jezika, vere, političnega ali kakršnega koli drugega prepričanja, narodnostnega ali družbenega izvora, gospodarskih pogojev, rojstva ali kakršnih koli drugih pogojev, pa naj se nanašajo na samega otroka ali na njegovo družino.

DRUGO NAČELO: Otrok mora biti deležen posebnega varstva. Z zakonom ali po drugih ukrepih mu je treba omogočiti, da se bo v svobodi in dostojanstvu zdravo in normalno razvijal telesno, duševno, нравno, versko in družbeno. V zakonih, sprejetih za varstvo otroka, naj bo otrokova korist poglavitno vodilo.

TRETJE NAČELO: Že od rojstva mora imeti otrok pravico do imena in narodnosti (državljanstva).

ČETRTO NAČELO: Otrok mora uživati vse ugodnosti socialnega varstva. Imeti mora pravico do življenja in razvoja v zdravih okoliščinah. Zato je treba njemu in njegovi materi zagotoviti posebno nego in varstvo. Skrbeti je treba zanj in njegovo mater že pred porodom. Otrok ima pravico do ustreznih prehrane, stanovanja, razvedrila in zdravniške nege.

PETO NAČELO: Otrok, ki je telesno ali duševno prizadet ali družbeno težko prilagodljiv, ima pravico do posebne oskrbe, vzgoje in zdravljenja, ki ga narekuje njegovo stanje ali njegov položaj.

ŠESTO NAČELO: Za popoln in skladen razvoj osebnosti sta otroku potrebna ljubezen in razumevanje. Kolikor je le mogoče, naj odraščata v skrbi in odgovornosti staršev in v vsakem primeru v vzdušju materialne in moralne varnosti. Le v izrednih okoliščinah je lahko otrok v najnežnejši dobi ločen od svoje matere. Družba in organi javne oblasti imajo posebno dolžnost skrbeti za otroka brez družine ali brez sredstev za preživljanje. Za vzdrževanje otrok v številnih družinah je zaželena denarna podpora in sploh pomoč državnih oblasti.

SEDMO NAČELO: Otrok ima pravico do izobrazbe, ki naj bo vsaj na stopnji osnovne šole brezplačna in obvezna. Deležen naj bo vzgoje, ki bo razvijala njegovo splošno kulturno raven in ga usposobila, da na osnovi

UPOŠTEVAJOČ, da so ljudstva Združenih narodov v Ustanovni listini potrdila svojo vero v temeljne pravice človeka in v dostojanstvo ter vrednost človeške osebe, da so tudi izpovedala svojo pripravljenost delati za socialni napredek in za vzpostavitev boljših življenjskih pogojev v večji svobodi;

upoštevajoč, da so Združeni narodi v Splošni deklaraciji o človekovih pravicah razglasili, da morejo vsi uživati vse pravice in vse svoboščine, ki so v njej naštet, brez kakršnega koli razločevanja, posebno po barvi kože, po spolu, jeziku, veri, političnem ali drugem prepričanju, po narodnih ali družbenih razmerah, po gospodarskih razmerah, po rojstvu ali po kakršni koli drugi okoliščini;

upoštevajoč, da otrok zaradi svoje telesne in razumske nezrelosti potrebuje posebno varstvo in skrb ter vključno primerno pravno zaščito — tako pred rojstvom kakor po njem;

upoštevajoč, da nujnost takega posebnega varstva omenja že Deklaracija o pravicah otroka iz leta 1924 in je bila priznana tudi v Splošni deklaraciji o človekovih pravicah kakor tudi v statutih posebnih ustanov in mednarodnih organizacij, ki skrbijo za blaginjo otrok;

upoštevajoč, da ima človeštvo dolžnost dati otrokom najboljše, kar premore,

glavna skupščina Združenih narodov

razglašata tole **DEKLARACIJO O PRAVICAH OTROKA**, da bi imel srečno otroštvo in da bi mogel, v svojo korist in v korist celotne družbe, uživati vse pravice in svoboščine, ki so v njej naštet; vabi starše, može in žene kot posameznike, kakor tudi organizacije, ki nimajo vladnega značaja, krajevne oblasti in državne vlade, da te pravice priznajo ter zagotovijo njihovo spoštovanje z zakonskimi ukrepi in drugimi merami, ki naj se uvajajo postopoma za uveljavitev naslednjih načel:

enakih možnosti razvija svoje sposobnosti in zmožnosti za lastno presojo ter čut moralne in socialne odgovornosti, da bo lahko postal koristen član človeške družbe.

Prednostna korist otroka mora voditi tiste, ki so odgovorni za njegovo vzgojo in izobraževanje. Ta odgovornost zadeva najprej njegove starše.

Otroku moramo preskrbeti igro in razvedrilo, katerih namen je prav tako vzgojni. Družba in javne oblasti naj si prizadevajo, da bodo otroci lahko kar najbolj uživali te pravice.

OSMO NAČELO: V vseh okoliščinah mora biti otrok med prvimi deležen varstva in pomoči.

DEVETO NAČELO: Otroka je treba zavarovati pred vsemi vrstami zanemarjanja, okrutnosti in izkoriščanja. V nobenem primeru ne more biti predmet trgovanja.

Otrok ne sme biti vključen v delo, dokler ne doseže primerne starosti. V nobenem primeru ga ne smemo prisiliti ali mu dovoliti, da bi delal v poklicu ali opravljal tako delo, ki bi škodilo njegovemu zdravju ali zaviralo njegov telesni, umski in nravni razvoj.

DESETO NAČELO: Otroka je treba zavarovati pred običaji in navadami, ki pospešujejo rasno, versko ali katero koli drugo vrsto zapostavljanja (diskriminacije). Vzgajati ga je treba v duhu razumevanja, strpnosti, prijateljstva med narodi, miru in občega bratstva ter v zavesti, naj bodo vse njegove sile in njegova nadarjenost v službi človeštva.

Ta znamenita listina OZN bo to leto znova in znova imenovana, tiskana v celoti ali posameznih točkah v kdo ve koliko jezikih. Mnogo predavanj se bo sukalo okrog nje in skušalo osvetliti praktično stran izvajanja teh čudovitih točk. Ta praktična stran je po toliko letih obstoja listine še kaj mračna — in prav v to bi rada Organizacija ZN pritegnila pozornost svetovne javnosti z razglasitvijo MEDNARODNEGA LETA OTROKA, ki se je pričelo z letošnjim prvim januarjem.

Strahotna je resničnost, v kateri je večji del otrok naše Zemlje še danes. Od 1,5 milijarde otrok, ki jih danes živi na svetu, jih je 1,2 milijardi v nerazvitih deželah in njih razmerah. Podhranjenih je 900 milijonov otrok. Vsako minuto jih 40 umrje zaradi lakote ali za posledicami podhranjenosti, 3 — 10 ugasnejo v nežni življenjski dobi zaradi pomanjkanja zdravil in zdravnikov...

Na ta dejstva kaže OZN s svojim LETOM OTROKA, kakor je na ista dejstva kaj zgovorno opozorila tudi Cerkev ob zadnjem koncilu in še posebej pokojni papež

Pavel VI. v svoji okrožnici o delu za napredek narodov. Pa tudi že pred koncilom se je v Franciji, leta 1934, rodila posebna katoliška organizacija v službi otrok. Na svoji četrti konferenci leta 1974 v kamerunskem glavnem mestu Yaounde je organizacija izdala posebno "izpoved vere v otroka", v kateri je med ostalim napisano tudi tole: "...Otroci so osebe, ki že od spočetja nosijo v sebi zmožnosti, ki vplivajo na njihovo osebnost. Otroci so bitja v nenehnem razvoju. Hočejo postati veliki in to jim daje dinamizem in izreden zagon. Otroci so po svojem bistvu aktivna bitja; so v gibanju, njihove žive sile nenehno delujejo, da gradijo sami sebe in da odkrivajo to, kar jih obdaja. Otroci so sposobni iniciative in v mejah svoje razvojne stopnje tudi odgovornosti. Po svoji naravi so plemeniti, hitro se navdušijo za vse, kar je lepo, pravično in resnično. Njihova glavna dejavnost je igra, prvenstveno sredstvo za odkrivanje drugih in sveta. Za otroke je vse življenje igra in v igri se učijo živeti. Igra je zanje zelo resna zadeva. Z igro in po igri se otroci oblikujejo, rastejo in se vključujejo v družbo..."

V Listini o pravicah otroka je rečeno, "da ima človeštvo dolžnost dati otrokom najboljše, kar premore". Priznati moramo, da se je v tem pogledu na svetu že marsikaj storilo. Združeni narodi s svojim skladom UNICEF (United Nations International Children Emergency Fund), ki je bil ustanovljen 1. novembra 1946, in številne verske ter svetne organizacije po svetu so se v tem povojnem obdobju mnogo trudile. Je pa tudi res, da je Listina o pravicah otroka prav tako kot Listina o človekovih pravicah v mnogih točkah le še "pobožna želja", ki ima še dolgo pot do uresničenja. S kruto resničnostjo nas seznanja John Grun, direktor Mednarodnega leta otroka, ko piše: "... Na svetu so še področja, kjer ljudje izpostavljajo majhne deklice, da umrejo od lakote, češ da prinašajo nesrečo; kjer prodajajo otroke v sužnost ali prostitucijo; kjer otroke namerno oslepijo, da jih napravijo za uspešne berače; kjer v bolnišnice pripeljejo otroke, ki so jih poškodovali lastni starši s pretepanjem in mučenjem; kjer morajo majhni otroci za smešno nizko plačo po štiri ure na dan delati; kjer so otroku zaradi barve njegove kože zaprte možnosti za napredovanje..."

Prav Mednarodno leto otroka bo zopet storilo korak naprej k izravnanju razlike med idealnim besedilom Listine in dejanskim stanjem po svetu. Svet mora od besed stopiti k dejanjem, pri tem pa mora tudi vsak posameznik doprinesiti svoje. Od nas vseh zavis, koliko zares trajnih uspehov bo to leto prineslo na tem važnem polju človeških pravic.





Nižji razred — University High School
(Učiteljica ga. Nataša Vincent)



Višji razred — University High School
(Učiteljica ga. Marija Bosnić)



Nižji razred — Box Hill High School
(Učiteljica ga. Dragica Gelt)

Višji razred — Box Hill High School
(Učiteljica ga. Lucija Srnec)

V MELBOURNU se mnogo govori in sliši o poučevanju slovenščine v državnih srednjih šolah. Nekaterim ni toliko do tega, a godi jim, kadar govorijo o slovenski etnici.

Za mnoge pa je vsakoletni zaključek šolskega leta precej več. Veselijo se ga učenci, starši, učitelji in vsi, ki so z delom udeleženi, ali pa jim je poučevanje slovenščine pri srcu. Mnogi naši rojaki povezujejo to s spomini na preteklost, ki jim jo je slovenski jezik v šoli, v knjigi in v govoru spet bolj približal. Po drugi strani pa morda tudi občutijo to kot moralno obveznost do vsega, kar jih veže na svoj rod. Vsega tega se ne da izmeriti, ne preceniti.

Za študente same je važno znanje. Z učenjem slovenščine si razvijajo sposobnosti na akademskem, kulturnem in socialnem področju. Bistven del tega razvoja je, da si študent pri učenju pridobi samodisciplino, voljo in sposobnost spoznavanja različnih vrednot.

V letu 1978 se je vršil pouk na istih šolah kot v preteklem letu. Ob polletju je bilo vpisanih skupaj 135 učencev. Proti koncu leta jih je bilo nekaj manj. Glavni vzrok je največkrat preobremenjenost v ostalih šolskih predmetih, bolezen, pa tudi športno udejstvovanje.

Poučevanje se je vršilo na treh stopnjah. Nekateri učitelji so poučevali v svojem razredu dve stopnji, kar je naporno, toda zaradi pravil o številu učencev za vsak razred neizogibno. Po učnem načrtu predpisana snov je bila vsa predelana, posamezno obravnavanje lekcij pa odvisno od metode, izkušenosti učitelja in sprejemljivosti učencev. Obiskovanje pouka je bilo redno in dobro, prav tako vedenje. Tudi uspehi so bili zadovoljivi, tako da se slovenski razredi uvrščajo med najboljše v sklopu SSML. Učiteljem gre vsa zahvala za dobro in požrtvovalno delo.

Iz priobčenih slik boste lahko spoznali ukaželjne in nadebudne slovenske študente ter njihove učitelje. Ne



v avstralskih šolah

boste našli vseh, ker jih je bilo nekaj ta dan odsotnih (bolezen, klubski izlet, ipd.).

Pomemben in važen dogodek preteklega leta je uvedba slovenskega kulturnega programa v redni pouk državne osnovne šole v St. Albansu. To je prvič ne samo za Melbourne, ampak tudi za Avstralijo. — O tem napišemo v kratkem kaj več. Te prve slovenske osnovnošolske učence bomo lahko videli tudi na filmu. — Zavednim slovenskim staršem v St. Albansu iskrene čestitke.

Lahko rečemo, da je poučevanje slovenščine v Viktoriji tudi administrativno zajamčeno. Zato nekaj splošnega o tekočem stanju. Seveda gre za mnoge vse prepočasnosti, a verjemite, v primerjavi z mnogimi ruši slovenščina vse rekorde v Viktoriji in N.S.W.

Pred tremi leti je bila osnovana nova ustanova za srednje šole — Victorian Institute of Secondary Education ali kratko VISE. Dne 1. januarja 1979 je VISE prevzel vse funkcije VUSEB-a in sicer s povečanim delokrogom.

VISE je z vladnim odlokom potrjena, neodvisna in odločujoča ustanova za vse srednje šolstvo v Viktoriji. Člani so zastopniki parlamenta, glavnih političnih strank, industrije, delavskih in strokovnih organizacij, univerz in srednjih šol.

Za leto 1979 je odločeno, da se bodo polagali zunanji izpiti (HSC) iz vseh predmetov kot pod VUSEB-om do sedaj, brez večjih sprememb.

Vpeljuje se pa nov način akreditacije, ki se bo v podrobnostih šele izdelal. Ocenjevanje se bo vršilo delno ali popolnoma v razredu. To bo veljalo v prvi vrsti za predmete skupine 2, ki niso HSC predmeti. V teh se bo učilo po učenem načrtu in ocenjevalo po načinu odobrenem od VISE-a.

Nižji razred — Maribyrnong High School
(Učiteljica gđe. Sandi Ceferin)



Obveščamo študente, da se začne

SREDNJEŠOLSKI POUK SLOVENŠČINE
v šolskem letu 1979 V SOBOTO, dne 10. FEBRUARJA 1979 OB 9.15 DOPOLDNE
v naslednjih šolah:

MELBOURNE:

Box Hill HS, Maribyrnong HS, University HS.

Vse informacije:

Saturday School of Modern Languages,
tel. 380 5877.

SYDNEY:

Ashfield HS, Bankstown HS.

Vse informacije:

Saturday School of Community Languages,
tel. 31 0762.

OBVESTILO

slovenskim staršem širom New South Wales-a in Viktorije, ki želijo, da se njihovi otroci učijo slovenščine preko dopisovanja, naj sporoče naslove. Zbirajmo prijave za dopisno šolo. Če bo dovolj prijav, se bo organiziral pouk. Sporočite ime, starost in šolo učenca.

ZA NSW: SSC, P.O. Box 188, COOGEE, NSW,
2034, tel. 399 9061.

ZA VIC.: STAV, 43 Stockdale Avenue, CLAYTON, VIC., 3168, tel. 544 0595.

Poučevanje slovenščine v SSML poteka po učenem načrtu, ki je usmerjen na obe kvalifikaciji. Slovenščina še ni v skupini 1 predmetov, torej študenti letos ne bodo mogli polagati zunanjih izpitov (HSC). Glede skupine 2 pa je postopek že v teku.

V letu 1978 je bil imenovan VISE-Committee for Slovenian Language. Naloga odbora je vključitev slovenščine in delovanje v novo ustanovljenem sistemu.

Višji razred — Maribyrnong High School
(Učiteljica ga. Jožica Paddle)



Chairman je Aleksandra L. Ceferin, B.A.Hon., M.A., Dip.Ed.

V Avstraliji so v šolskem sistemu razlike med posameznimi državami, ki so rezultat zgodovinskega razvoja. Tako so v NSW na srednjih šolah poučevali samo deset živih jezikov do leta 1977. Potem je Education Department odločil, da uvede še osem jezikov HSC stopnje iz Viktorije. V ta namen je bil ustanovljen nov oddelek — **Saturday School of Community Languages (SSCL)**. Slovenščina ni bila v tej skupini jezikov, ker je bil v Viktoriji zaradi sedanje preorganizacije leta 1976 proglašen moratorij za HSC predmete. — Slovenci v Sydneyu so se morali boriti, da so po zadovoljitvi vseh pogojev dosegli vključitev slovenščine v SSCL.

V šolskem letu 1978 so pričeli s poukom na dveh srednjih šolah (Ashfield in Bankstown). Vpisanih je bilo 75 študentov. Prvo leto so sedaj zaključili v splošnem zadovoljstvu vseh udeležencev.

Da se zagotovi slovenščini polna veljava, je NSW

Board of Senior School Studies (BSSS) ustanovil **Slovenian Syllabus Committee**. Chairman je prof. A. J. Dunston. Ta pripravlja in ureja HSC za NSW. — Ob zaključku šolskega leta 1979 bodo študenti, ki zaključujejo srednjo šolo, lahko polagali izpit (HSC — Course Unit 2) iz slovenščine. Ostale kombinacije za HSC bodo vpeljane pozneje.

Uvedba slovenščine v Melbournu in Sydneyu ni bila lahka. Delo je bilo sprva po iniciativi posameznikov in kroga strokovnih sodelavcev. Ustanovitev STAV-a v Melbournu (1976) in SSC-a v Sydneyu (1977), skupno z zavednimi starši, ki pošiljajo svoje otroke na pouk slovenskega jezika, to je zagotovilo uspeh v državnem šolstvu. Prav tako se lepo dopolnjuje s tečaji in etničnimi šolami po verskih središčih in klubih.

Ob dobri volji vseh lahko z veseljem in optimizmom gledamo v prihodnost ter širše in boljše poučevanje slovenščine v Avstraliji. Upajmo, da je vpeljava slovenščine v ostalih avstralskih državah le vprašanje časa.

ALEKSANDRA L. CEFERIN



Sestra čebula

V lanskem juliju so MISLI objavile iz tržaške MLADIKE o "njegovem veličanstvu česnu". Izpod peresa iste pisateljice BRUNE PERTOT smo v Mladiki našli tudi slavospev "sestri čebuli", ki ga prav tako posredujemo zlasti našim kuharicam. Saj smo si nedavno voščili zdravo novo leto, ali ne?

KO sem se vračala od večerje, ki jo je bila priredila gospa Petronila, se mi je zdelo, da gledam cesto skozi velikansko čebulo, ki je, prilepljena na vetrobran, letela z menoj skozi noč. Omenjena gospa se ni zadovoljila s tem, da je pripravila jedi iz čebule na mogoče in nemogoče načine, temveč je ves božji večer govorila samo o njej. Zato ni čudno, če mi je domišljija s tako silo slikala na očesno zrklo to kraljico vrtov. Ne čudite se, če trdim, da gostiteljica še malo ni bila dolgočasna in večerja — da bi si prste obliznil!

Od tistega večera sem se začela zanimati tudi za čebulo: odkrila sem, da jo je ljubi Bog obdaril s tolikimi vrtninami, da bi jo morali postaviti naravnost v hvalnico asiškega siromaka, ki poveličuje Stvarnika za vse, kar nam je dal. Če se je torej sveti Frančišek zahvaljeval za "sestro luno", naj se vam ne zdi nespoštljivo, če hočem povzdigniti v sestro tudi dobro, blagodarno in ponižno čebulo.

Henriquette Petit je takole zapisala: "Živeti z naravo?"

Ljubi moji, kje neki ste bili do zdaj? Davno preden je prišlo v modo, sem rastle, dihala, utripala z zemljo. Od tu moj trajni občutek sreče in rasti, ravnovesja in spravljivosti z vsem, kar je živo. Bila sem pravi pravecati otroček in že sem imela svoj kotic, v katerega sem sejala in sadila. Na noben način se ne bi mogla odpovedati tej slasti. V poletnem jutru si oblečem svežo belo haljo, vzamem košarico in se odpravim na njivo; vsak dan je praznik zase: ena greda poganja, druga zeleni, tretja je že popolnoma zrela. Vsekakor je nabiranje zelenjave nekaj zelo zelo slovesnega. Kmalu je košarica polna; moj Bog, kaj vse se je nabralo v njej! In prav na vrhu lepa, okrogla, bela in debela čebula: na vrhu, zakaj še zdaj ne morem verjeti, da je v tej pusti zemlji mogla dozoreti ta mala nosečnica z belimi lasi in zeleno petljo vrh glave. Ko bo opoldne sonce visoko na nebu, se bo oblizana z oljem in lepo zarumenela pekla na žaru v senci figovega drevesa. Kosilo pa bo slastno in preprosto, kot je menda samo pri budističnih menihih, ki jo v svoji makrobiotični kuhinji nadvse častijo. O sestra čebula, hči blagorodnega zmernega podnebja!"

O čebuli težko zasledimo kaj v literaturi, tako nepisateljjska, tako nepesniška se zdi na prvi pogled ta rastlina!

Da bi vsaj deloma popravila krivico, si je avtorica rubrike za trenutek izmislila psevdonim in ji posvetila ta miniaturni oris.

Toda kaj je makrobiotična kuhinja? To je starodavna umetnost japonskih budističnih menihov, ki so odkrili skrivnost, kako se nam je hraniti, če hočemo dolgo živeti in biti mladi in zdravi. Od tam se je razširila v Evropo, ki obupno išče pot iz degenerirane civilizacije nazaj v naravo tudi v načinu prehrane. Naj torej postanemo budistični menihi, če hočemo dolgo živeti? Hm! Lahko jih pa posnemamo; in zapomnimo si, da spada čebula med največje človekove zaveznike, pa tudi med najstarejše, saj je, baje, prav malo mlajša kot svet sam.

Pravijo, da so kaldejski čarovniki—astronomi, ki so proučevali zvezdnato nebo nemirne Babilonije, vdihavali njen vonj zato, da so bolje izvrševali svoje visoko poslanstvo. Zdi se, da so jim jo sosledje Perzijci podarili za hrano, a so jo Kaldejci raje uporabili v čarodejske namene in v tem so bili zares neprekosljivi. Iz Kaldeje se je v času prvih dinastij razširila v Egipt, kjer je bila sveta in so jo častili po božje. Pripisovali so ji posebno nadnaravno moč in upodabljali so jo na stenah grobnic, ker je čebula morala spremljati pokojnika tudi v posmrtnem življenju, kar pomeni, da je bila zelo pomembna. Vse to diši po legendi, je pa v njej tudi ščepec resnice. Kronika, ki je stvarnejša, pa govori o ceni čebule: bolj je bila ostra, višja je bila njena cena. Iz tega je razvidno, da je Egipčani niso samo častili, temveč jo tudi uživali. Prav tako so jo s pridom uporabljali pozneje Rimljani in finejši Grki. V srednjem veku pa je čebula dosegla vrh svoje slave: to je doba misticizma in velike lakote in ljudje so se z vso vnemo vrgli na čebulo, ki ima moč, da že s samim kruhom popolnoma nasiti. Že nekaj let po odkritju Amerike leta 1492 je osvojila tudi novo celino. Od časa Renesance pa je prišla v slast vsej Evropi. V Franciji so konjarji z njo celo priskočili na pomoč uradni medicini. Konjarji so namreč s čebulo hranili konje, ki so zboleli za embolijo in zdravljenje je bilo zelo uspešno. Angleški zdravniki so postali pozorni, poizvedovali so in preučevali; zaprepaščeni so nazadnje ugotovili, da pač tudi konjar nekaj zna in tako je čebula postala zdravilo proti trombozi koronark, ker preprečuje koagulacijo krvi. To za časa Renesance.

Danes čebulo podpira tudi znanost. Kdor jo uživa vedno, zelo verjetno ne bo nikoli šepal zaradi revmatizma; pa tudi ne pozabljal zaradi arterioskleroze; skoraj gotovo bo ušel infarktu. Poleg tega je odlično sredstvo proti kužnim boleznim domačih živali. V primeru epidemije, poizkusite dati čebulo mački ali psu. Kako? Pomaga naj vam vaša iznajdljivost! Ali veste, da prežene muhe in komarje, če namažete nekaj predmetov s čebulinim sokom? Kaj se vam zdi kot insekticid? In ne pozabite še tega: ena čebula in ena čebula — dobra prebava; dve čebuli in dve čebuli — gosti lasje; tri čebule in tri čebule — čistilo za najhujše trdovratneže. Če hočete imeti lepo kožo, rožnat nadih, goste lase, in se počutiti dobro, uživajte čebulo in sicer surovo zaradi vrste encimov, ki jih vsebuje. Če pa imate bolj slaba jetra,

uživajte jo kuhano, ker tudi tako ohrani skoraj svojo svojo moč.

Imenovala sem jo "mala nosečnica". In to tudi je. Kaj vse nosi v sebi! Brom, kalcij, fosfor, železo, jod, nikel, kolij, silicij, nitrate, žveplo, veliko vitamina A, B in C, skoraj vse, kar se pretaka v tem mikrokozmosu, ki je naše telo. O dobra čebula, daj nam kalcij, železo in veliko, veliko fosfora, ker je ta slednji še najbolj potreben našemu času: ne pozabimo, da krepi možgane.

Kako naj jo pripravimo, boste rekli. Najprej surovo v solatah, s prikuhami in tako naprej, pa še na obloženih kruhkih. Za tiste pa, ki nimajo pri rokah nobene kuharske knjige, serviram nekaj iz menuja gospe Petronille: Pol kilograma bele olupljene čebule kuhaj deset minut v slani vodi, ocedi, izprazni vsaki sredino, srca pa sesekljaj z 12 dkg domače klobase; nadevu dodaj 6 dkg zribanega parmezana in žlico mleka, napolni čebule, zloži v pekač, polij z žlico olja in dodaj koščke masla ter peci 25 minut v vroči peči. Serviraj z juho, ki jo pripraviš takole: dve sesekljani čebuli zarumeniš na maslu, doliješ pol litra juhe, da zavre, vržeš vanjo tri stepena jajca in parmezan, pa še koščke praženega kruha.

In za konec: namočite v četrto litra žganja tri zribane čebule in po štirih dneh precedite. Namažite si glavo enkrat v tednu in opazujte svoje lase. Za vse obilo sreče in — že v naprej dober tek!



Pri nas vročina — doma pa zimsko veselje . . .

“Hvala Bogu, da sem Slovenec!...”

O lanskem avgustovem obisku Koroške in tečaju ameriške ter kanadske slovenske mladine, ki ga je organizirala newyorška Liga Slovenskih katoliških Amerikancev skupno s celovško Mohorjevo družbo, so MISLI mimogrede že poročale. Pod gornjim naslovom je več o lepo uspelem poskusu napisal LUDVIK KARNIČAR, ki je na tem počitniško-študijskem tečaju vodil pouk. Pisec poročila (objavljen je bil najprej v koroškem “Našem tedniku” in ponatisnjen v več izseljenskih listih) je po rodu Korošec, ki je kot študent obiskoval celovško slovensko gimnazijo, danes pa je član Slavističnega instituta graške univerze. Zanimivi so tudi njegovi pogledi evropskega vzgojitelja na mladino novega sveta.

Poročilo bo gotovo zanimalo tudi bravce MISLI. Obenem pa ob njem stavljam vprašanje: Če bo newyorška Liga še organizirala kaj podobnega, ali bi se ameriško-kanadski skupini ne moglo pridružiti tudi kaj naše avstralske mladine? — Urednik.

PO INICIATIVI ravnatelja Mohorjeve družbe v Celovcu, msgr. dr. Hornboeckea, je Liga ameriških Slovencev v New Yorku poslala 76 mladih Američanov in Kanadčanov slovenskega porekla na enomesečni dopust, oziroma tečaj slovenskega jezika in kulture v Celovec, v Slomškov dom. Po eni strani je v Ameriki že nekaj časa modno zvedeti kaj več o domovini staršev, po drugi strani pa se vsak pošten človek zaveda svojih korenin, svojega najdražjega: materinega jezika, v katerem čuti in misli. Saj mu nekje v pod zavesti še zvenijo besede, ki jih je nekoč slišal ali bral: spoštuj očeta in mater... Tako so Američani poslali semkaj svoje potomce, da vidijo lepoto njihove domovine Slovenije in Koroške, da dobijo več posluha za domače besede in utrdijo tisto edino vez, ki jo imajo preko staršev do naroda — jezik.

Ruski pregovor pravi: doma i soloma jedoma — doma še slamo lahko ješ. Če ne prej, pred cerkvijo sv. Marka so občutili, kaj pomenijo Prešernovi verzi: “O Vrba, srečna, draga vas domača...”; ali pred rojstno hišo Cankarja: “O domovina, ko te je Bog ustvaril, te je blagoslovil z obema rokama in je rekel: Tod bodo živeli veseli ljudje. Veseli ljudje bodo živeli tod, pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje...” Najbolj priljubljena melodija, po kateri je plesala temperamentna in živahna folklorna skupina iz Čikaga, “Slovenija, odkod lepote tvoje”, zanje zdaj ne bo več nekaj abstraktnega, ampak resnična podoba tega, kar so videli, doživeli in občutili.

Koroška jim je bila zelo všeč. Posebno pokrajinsko. Razlogi pa so bili, da v Celovcu na ulicah ni bilo slišati tujih besed. Trideset let prepozno, sem dejal, da bi imeli še ta užitek. Morda je zadnji Slovenec upodobljen v Herkulu, ki zamahuje s kijem, odkar lint-

vern stoji, je menil eden. Pa že, bi rekel, če izvezemo tisti Erazmov dan (tisti dan sta se spoprijela Krpan in Brdavs) na Dunaju, ha-ha-ha. Ni jim šlo v glavo, da je slovenski živelj na Koroškem potisnjen ob stene Košute, grabne Obirja in podnožje Pece. Uvideli pa so, da bi bil še en korak nazaj korak skozi stene, na prste kralju Matjažu.

Videli so Koroško, Slovenijo in del Italije ter bili vsi iz sebe zaradi naravnih lepote tega koščka Evrope. Zanimivo je, da se Američani “spoznajo” predvsem v geografiji. Ko se je na primer zakonski par vrnil v Ameriko s potovanja po Evropi, so sosedje vpraševali ženo, ali sta bila tudi v Benetkah. Pa je dejala: “O, to pa ne vem. Morate vprašati moža, on je imel zemljevid.” Pri teh mladincih je stvar bila drugačna: kraji so jim bili znani že iz ust staršev.

Na dolgo in široko jim je razlagal staro karantansko zgodovino dr. Inzko. Zvedeli so, da je bila tukaj prva državna tvorba na ozemlju današnje Avstrije, kakšen pomen je imelo ustoličenje za deklaracijo ameriške neodvisnosti, da se je od tukaj širilo pokristjanjenje, brez katerega bi nas bila doletela ista usoda kot je druge narode, npr. Obre, ki so izginili iz zgodovine; da imamo na koroških tleh najstarejši vir pisane slovenske besede, da je Koroška bila pač zibelka slovenstva. Dr. Zablatnik je moral predavati kar dvakrat o šegah in navadah — od zibelke do groba, g. Zaletel pa je pokazal v isti temi zgodovinske diapozitive. Pregled polpretekle in najnovejše zgodovine Slovencev v Avstriji pa je nudil dr. Grilc: da ni padla kaka drobtinica pod mizo, sem jim sproti prevajal vse v angleščino. Zvedeli so tudi o zgodovini Mohorjeve družbe.

Najbolj pa so jim bile všeč igre, posebno "Miklova Zala". Eden je bil tako prevzet, da je hotel videti njen grob. Pa sem rekel, da ne. Še na grobu Romea in Julije ne moreš prižgati kake sveče, čeprav sta menda tudi živela, otroka Shakespearjeve fantazije. Da pa kdo ne bi hodil iskati grob kralja Matjaža, sem takoj pripomnil, da tisti še živi. Razjelo jih je, da jih v trgovinah nihče ni razumel, ko so govorili slovensko ali angleško. Spraševali so, zakaj tečaj slovenščine v nekem mestecu, kjer na cesti še kletvice ne čuješ, kaj šele, da bi se naučil kaj bolj duhovitega.

Slišali pa so, kako prepevajo naši zbori, videli, kako plešejo naše folklorne skupine, sami so nastopali in želi velike uspehe, ogledali so si gimnazijo v Celovcu, galerijo Werner Berga, atelje g. Gorčeta, "Škofjeloški pasijon", obiskali pesnika Valentina Polanška. Prav tako znamenitosti rodne zemlje svojih staršev in bili navdušeni. Škoda, da niso videli še "Samorastnikov".

Za petje so imeli izreden posluš. Na pamet so znali vse naše pesmi, oči pa so mi padle na tla, ko sem opazil, da tudi tisti, ki ne znajo nič slovensko, z največjo vnemo prepevajo "N'mav črez jizaro..." i.dr. Za nas v Evropi je najvažnejši znak pripadnosti k nekemu narodu tisti jezik, ki ga kdo z otroških let govori, ostalo kulturo pa si delimo: Avsenikove polke plešemo vsi na isti način, od Selanov do Ciganov. "Kultura je večstoletno delo vseh narodov in vpraša se le, koliko je kdo ima," je pred več kot sto leti zapisal M. Murko. Za to mladino, ponosno na slovenstvo, pa je bilo znanje jezika sekundarnega pomena. Tako je napisal eden po angleško: "...biti Slovenec ne pomeni, kako dobro obvladaš jezik. Če dobro govoriš, si seveda bolj ponosen, Važno je doživljati svet s slovenskim občutkom in užitek..."

Težko razumljivo je, kaj je hotel s tem reči. Eno je jasno: manj tvegano je v Ameriki izpovedati: I am a Slovene, Thanks God that I am a Slovene (Hvala Bogu, da sem Slovenec), Slovene Power in kaj vse so še imeli napisano na majcah. Za evropske razmere bi bil tak napis nekoliko provokanten. Toda, mimogrede povedano, ta gesla so mi bila bolj všeč kot naši koroški, po usmiljenju vzdihujoči "tujci v domovini". Že res, da se mi marsikdo v deželi zasmili, nikoli pa ne bom obžaloval samega sebe. Mislim, da človeku, ki se smili samemu sebi, ni več pomoči.

Tudi veselo je bilo. Nekaj dogodivščin je spominjalo prav na Toma Sawyerja. Eden je npr. plezal kar po rjuhah v tretje nadstropje, tako, da treh rjuh ni mogel drugače razvozlati kot pa po gordijsko.

Najpogostejše vprašanje ameriške mladine je ZAKAJ? Stokrat na dan moraš povedati, da zato. Zakaj se strelja na žeganjih z "možnarji", ko pa ni videti kje kake jate vran, zakaj "čebule" tako pikajo (nažgale so nas v gozdu ose, pa so mislili, da so čebele, oziroma "čebule", kot je eni spodletelo), zakaj roka tako peče, ali morda ni nevarno (opekle so ga koprive, ki jih sredi New Yorka ni več), zakaj se Avstrijci nesramno smejejo, ko dolar pada (v času, ko so bili tukaj, je padel za 1.-šiling), zakaj so povsod same cerkve, češ tistih imajo sami dovolj, zakaj v Celovcu ni Slovencev, zakaj v Ev-

ropi ni ščurkov, v Ameriki pa veliko (sem dejal, da mu priskrbim katerega za spomin, če hoče), zakaj ne smejo biti pokonci do svita, dopoldne pa ležati, zakaj je v slovenščini toliko sklonov, zakaj, zakaj...

Slovensko so se naučili precej. Pri spreminjanju nedoločnikov so nastale zanimive oblike: spatí = spajanje, spatitenje; kaditi = kaditenje; molčati = molčatanje itd.

S pedagoškimi uspehi smo bili kar zadovoljni. Največje težave jim delajo sklanjatve, ker je pač v angleščini nominalna fleksija poenostavljena. Pa tudi sami so bili zadovoljni; o tem so pričale solze. Helena iz Joliet, Illinois, je napisala o vsem tem, kar je doživela tukaj in v Sloveniji: "...Zdaj šele vem, zakaj je moja mama bila tako žalostna, ko je šla v Ameriko. Ponosna sem, da sem Slovenka". Vem tudi za druge narode, slovenstvo pa mi je vera, ki je ne morem najti nikjer drugje."

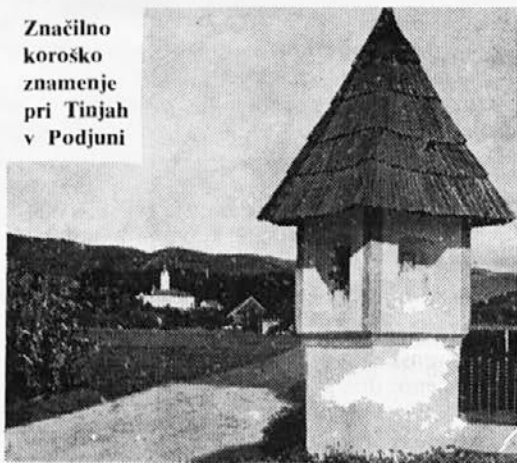
Drnili so se domov z zavestjo, da je rodni dom staršev vreden tudi njihove ljubezni.

Bolj delikatno vprašanje pa je, kako so bile zadovoljne sestre (Dom, kjer so stanovali, vodijo šolske sestre sv. Frančiška. Op. ur.) — kajti ameriška predstava o svobodi je takšna, da ji je vse premajhno, vse preozko, pretiho. G. Čebul, ki je bil z nami na Višarjah, je dejal: "Študiram in študiram to dušo, pa je ne morem razumeti." "Spatitenja" je bilo res malo.

Če je bilo kaj narobe, se je vse takoj uredilo, največ po zaslugah g. Bernika, ki je skrbel za špartanski red. Meni je nekajkrat zmanjkalo glasu, Hofer pa ima še zmeraj dovolj tekoče hrane. Mohorjeva je živela kot še nikoli, ostala pa je cela, pa Sienčnikovi avtobusi tudi. Bili smo tako zaposleni, da smo za papeževo smrt zvedeli šele po treh dneh. Pa ne pravite naprej, da kdo ne zve! Veliko resnega je bilo, pa tudi ameriško-smešnega. Poslovlili so se težko. Gdč. Stajan iz Toronta se je zahvalila v imenu vseh in dejala, da bodo sedaj, ko so nas spoznali od blizu, veliko lažje sodelovali z nami in po svoje tudi doprinesli k tem našim naporom za večje pravice in mir.

Ligi v New Yorku k tej posrečeni in uspeli zamisli lahko samo čestitam.

Značilno koroško znamenje pri Tinjah v Podjuni





12. januarja 1979

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-8118 in 861-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 861-9874

• Letos smo morali imeti zaradi neurja svete noči polnočnico v cerkvi. V vseh letih, kar se zbiramo na sveto noč k maši na prostem, se je to zgodilo drugič. Mnogi so šli na pot, pa so z avti obtičali v vodi in bil sem prav presenečen, da se je za polnočnico cerkev kar napolnila. No, smo pa zato na božični dan imeli deseto mašo pred jaslicami luške votline. Enako smo se na prostem zbrali tudi k glavni maši novoletnega praznika.

V božičnih kuverticah smo letos za vzdrževanje vsakega središča do danes nabrali \$3.964.25. Ta številka gotovo še ni končna, saj kuvertice še vedno prihajajo. Vsem dobrotnikom iskren Bog plačaj!

• Vse počitnice je bilo precej obiskovalcev iz drugih naselbin. Nekateri so bili prvič pri nas in so si z zanimanjem ogledali naše versko središče. Nekaterim sta oba domova, tako Baragov dom kakor sestrška hiša Slomškov dom, postregla tudi s prenočiščem. Res pri nas ni hotelske postrežbe, a domačnost gotovo pokrije vse hotelske udobnosti.

• Ko to pišem, je naša počitniška kolonija ob morju v polnem razmahu. Bomo prihodnjic kaj več napisali o njej. Letos smo prvič poskusili tudi s tednom za družine. Kar se jih je odzvalo, so bile zelo zadovoljne, zanimivo pa je, da ravno tistih, ki so lani najbolj poudarjali tudi družinski teden, letos ni bilo nikjer...

Škoda, da na splošno ni več zanimanja za našo kolonijo, saj si lepše počitniške prilike ne bi mogli želeli. Slovenci smo čudni patroni. Ko nimamo, se pritožujemo, ko imamo, pa ne znamo ceniti. Zavemo se šele, ko zopet izgubimo, navadno po krivdi lastnega nezanimanja. Tudi bi nam starši lahko prihranili mnogo skrbi in olajšali planiranje, če bi pravočasno oddali prijavnice. Tako pa tudi letos do zadnjega nismo vedeli za število udeležencev posameznih tednov.

• Slovensko poroko morem tokrat v naši cerkvi omeniti samo eno: dne 25. novembra sta si pred Bogom obljubila zakonsko zvestobo **Ian Leslie Cosier** in **Silvia Stana Koce**. Ženin je avstralskega rodu in rojen v Wagga

Wagga, N.S.W., nevesta pa je bila rojena in krščena v Ljubljani in je v svoji zgodnji mladosti dospela v Avstralijo. Je hči nam vsem znanega dr. Jureta Koceta in Stane r. Novak (zdaj že pokojne). Mlademu paru iskrene čestitke!

• Je bilo pa zato krstov kar dolga vrsta: Dne 19. novembra smo krstili **Anno Marie**, hčerko Petra **Boleta** in Marije r. Radivo, Burwood. — **Leopold** je bil krščen 2. decembra in je novi član družine Mirka **Igliča** in Dragice r. Karlič, Thomastown. — Dan za njim je krstna voda oblila **Daniela Milana**, ki je razveselil družino Branka **Kojca** in Daniele r. Tušek, St. Albans. — Dne 9. decembra je bil krščen **Daniel Šime**, sinko Šimna **Ivanova** in Zlate r. Belac, Macleod. — 10. decembra so prinesli h krstnemu kamnu iz Langwarrina: **Angela Renee** je ime prvorojenki mlade družine Jožefa **Tomažiča** in Elizabete Marije r. Martin. — Za **Diano** bodo klicali novo članico družine Draga **Igliča** in Marije r. Grgič. Prinesli so jo 23. decembra iz Lalorja. — Na dan 31. decembra je bil krščen **John**, sinko Ivana **Prosenika** in Darinke r. Lipovec, Tullamarine. In na isti dan je bil kot zadnji krst leta v naši cerkvi krst prvorojenke Štefana **Hanzekoviča** in Zlate r. Kustura, Clayton South. **Sonja Natalija** ji je ime. — Kot so zaključile, tako so tudi krste novega leta začele deklice: Na nedeljo 7. januarja je bila med deseto mašo krščena **Vanessa Marija**, prvorojenka družine Franka **Plesničarja** in Angele r. Prosenik. Prinesli so jo iz Macleoda. — Isti dan je bil krst tudi v Geelongu, kjer je v glavni cerkvi sv. Marije krstna voda oblila **Krištofa Daniela**, novi in ljubki prirastek družine Rudolfa **Horvata** in Štefanije r. Livk, Newtown.

Vsem družinam naše čestitke z željo, naj bi novorojenčki med svojimi najbližjimi našli obilico ljubezni in lepega zgleda življenja po veri.

• Tokrat imamo tudi mi v Melbournu kar preveč pokojnih:

Proti koncu novembra sem šele zvedel, da je že 11. septembra v Royal Melbourne Hospitalu umrla **LUDMILA CIJAK**, ki je živel v Brunswicku. Rojena je bila 4. junija 1904 v Savodnjah. Po prvi svetovni vojni je odšla za kruhom v Egipt in je okrog 25 let živel v Kairu. V Avstralijo se je izselila leta 1951, si pripravila lastni dom v Melbournu in delala do svoje upokojitve v tekstilni tovarni. Živel pa je bolj samotno življenje, saj ni bila poročena in tudi sorodnikov v Avstraliji ni imela, še posebnih prijateljev najbrž ne dosti. Ima pa sestro in sorodnike v zamejski Gorici, s katerimi je Public Trustee še zdaj v razgovoru glede prepeljave trupla v rodno zemljo, kakor si je želela. Umrla je namreč brez testamenta in brez dovoljenja dedičev urad sam ne more določiti prevoza, ker je zezan s prevelikimi stroški. Tako pokojnica še zdaj ni pokopana. Upajmo, da bodo njeni zemski ostanki končno našli mir. Priporočam jo v molitev.

Na soboto 25. novembra popoldne se je v Dandenongu zgodila avtomobilska nesreča, ki je zahtevala smrtno

žrtev iz naše srede: OLGA PEKLAR je še isti dan podlegla posledicam. Njen mož Stanko je dobil na srečo le lažje poškodbe. Molitve ob odprti krsti smo imeli v torek zvečer, naslednji dan (sreda 29. novembra) pa mašo zadušnico, kateri je sledil pogreb na keilorsko pokopališče.

Pokojnica je bila rojena 17. marca 1952 v Ptujju. Njeno dekleško ime je Mere ter ima doma še starše in brata. V Avstralijo je prišla pred kakimi petimi leti. Lansko leto v januarju se je v naši cerkvi poročila. Lanski domček pa sta si z možem Stankom uredila v Ringwoodu. Žal je vmes posegla smrt in tako nenadoma pretrgala mlado življenje. Ko sem v cerkvi kropil njeno truplo, sem se zamislil: Olgo sem kropil z istim kropilčkom kot takrat pri poroki; in zdaj je ležala pred oltarjem prav tam, kjer je še lani stala kot zala nevesta... Naše življenje je res kratko in negotovo — vredno je misliti na večnost, ki mu sledi!

Možu Stanku in vsem sorodnikom tukaj kakor v domovini iskreno sožalje! Spominjajmo se jo v svojih molitvah!

Dne 27. decembra je izdihnil na domu svoje hčerke gospe Baraga v Springvale DR. GUSTAV OMAHEN. Smrt je prišla nepričakovano, četudi je bil dr. Omahen od boleznin in starosti oslabil in pod rednim zdravniškim skrbstvom. Lani se je v bolnišnici proti vsemu pričakovanju zdravnikov kar dobro popravil in ko sem mu v petek pred božičem prinesel sveto obhajilo, nisem niti slutil, da bo njegova popotnica v večnost.

Pokojni rojak je bil rojen 5. avgusta 1894 v Postojni, v družini Gustava Omahna, po poklicu notarja, in Frančiške r. Mušič. Starše je izgubil že z osemnajstimi leti. Po odsluženem štiritletnem vojaškem roku je začel medicinski študij na dunajski in varšavski univerzi, končal pa je leta 1927 v Innsbrucku. Kot doktor je deloval najprej v Beltincih v Prekmurju (tam se je tudi poročil z učiteljico Jožefino Veber), nato pa kot banovinski zdravnik in šef dispanzerja v Metliki v Beli krajini. Leta 1945 se je umaknil na Koroško, nato pa v Italijo, kjer je bil do odhoda v Argentino leta 1948 taboriščni zdravnik v Campo Jesi. Tudi v Argentini se je uveljavil kot zdravnik prav do svoje starosti. Ker je njegova hči sledila možu Srečku Baragu in hčerki v Avstralijo, je tudi pokojni dr. Omahen v juniju preteklega leta prišel med nas. Žal ne za dolgo.

V četrtek 28. decembra zvečer smo v naši cerkvi ob odprti krsti zmolili za pokoj njegove duše rožni venec, pogreb pa je bil naslednji dan po maši zadušnici na livadno pokopališče v Springvale. Naj bo dr. Omahnu lahka avstralska zemlja, Baragovi družini in vsem sorodnikom v domovini pa naše iskreno sožalje.

Dne 2. januarja smo zvedeli žalostno novico, da je v ranih jutranjih urah izdihnila blago dušo PAVLIČIČEVA MAMA. Umrla je doma, kakor si je vedno želela, na domu hčerke Anke poročene Mukavec, v West Brunswicku. Hrvaški duhovnik Ivan Mihalič ji je

redno nosil sveto obhajilo, izdihnila pa je ob koncu molitev podeljevanja svetega maziljenja.

Pokojnica je bila ena izmed najstarejših Slovenk med nami, saj je bila rojena 19. junija 1889 (Papeži pri Osilnici) in je imela skoraj devetdeset let. Julijana Šercer, kakor se je pisala kot dekle, se je poročila v Juretom Knaus. Družina se je kmalu selila v Goričan v Medjmurje. Po smrti moža se je vdova znova poročila in sicer s pekomo Danejem Pavličičem iz Like, ki pa se je leta 1927 odpravil v Avstralijo. Devet let kasneje je odšel za njim Julijanin sin Jurij, mamo s hčerko Anico pa je prehitela vojna s svojimi grozotami: šele v juliju 1948 ju je ladja pripeljala preko morij na peto celino. Moža Daneja je naša pokojnica preživela za trinajst let.

Pavličičeva mama je bila žena globoke vere. Silno je spoštovala Cerkev in njene duhovnike ter sestre. Sam Bog ve, koliko rožnih vencev je premolila zanje ter zanje darovala svoje trpljenje boleznin in starosti. S kakšnim veseljem je ob ponovitvi nove maše patra Stanka nadomeščala njegovo mamo in ga pokrižala na duhovniško pot. Vsem je rada postregla, duhovnike pa je njen dom še posebno gostoljubno sprejemal. Naj ji bo dobri Bog za vse darežljiv Plačnik! Ne le za njeno materinsko ljubezen in skrb, ampak tudi za vse njene materinske besede. Ob vsaki priliki je znala vsakemu tudi povedati brez ovinkov, kar je mislila, da je prav, a tako iskreno, da zamere ni moglo biti. Vsem, ki so jo poznali, bo ostala v najlepšem spominu. Prepričani smo, da nam bo zdaj iz nebes še lažje in uspešnejše pomagala.



Rožni venec ob krsti smo zmolili v pogrebni zavodu na četrtek zvečer, v petek 5. januarja pa je bila maša zadušnica v farni cerkvi v Clifton Hillu. Ob somaševanju jo je imel Fr. Kasič. Sledil je pogreb na keilorsko pokopališče. Tam bo ob svojem pokojnem možu Pavličičeva mama čakala vstajenja. Vsem žalujočim naše iskreno sožalje!

• Vedno več je naših pokojnih, vedno več med pokojnimi tudi naših mater in očetov, bratov in sestra, ki umirajo v domovini. To je čisto razumljivo, saj leta našega zdomstva teko. Žal pa je nedelj v letu vedno enako: samo 52. Z nedeljskimi mašami že dolgo ne moremo zadovoljiti vseh, ki bi hoteli imeti mašo za svoje drage ob smrtnih in podobnih obletnicah. Zato

nekateri pridno naročajo že leto naprej, drugi zaradi tega ne pridejo "v štih", prošnja za nedeljsko mašo ob nenadnem sporočilu smrti pa sploh nikakor ni mogla priti v poštev. Večkrat se tudi dogaja, da nekateri od naročbe maše pa do nedelje, ko pride na vrsto, že pozabijo datum in jih sploh ni v cerkvi.

Po vsem tem ni kazalo drugo kot z novim letom nedeljske mašne namene razširiti in ne sprejemati samo naročil posameznih družin. Vsakdo, ki želi posebej vključiti svoje pokojne, bo dal ime ali imena (ali pa seveda druge namene, če prosi za zdravje, če se zahvaljuje in podobno) in bodo vključeni v nedeljsko mašo. Kdor želi v ta namen pokloniti kak dar, bo seveda hvaležno sprejet; je pa vsak dar popolnoma prostovoljen in vključena bodo v mašno daritev tudi vsa imena pokojnih ali drugi nameni, katerim dar ne bo priložen.

Razumeti moramo, da neskončni Bog nima meja kakor mi. Zato tudi nimajo meja njegove milosti, ki jih deli v svoji pravičnosti po mašni daritvi, naših molitvah in žrtvah — sploh po naši pripravljenosti Njemu služiti. Tudi sleherni maša ima neskončno vrednost, ki je ne

more povečati ali zmanjšati niti število namenov niti teža darov zanjo. Bog je tisti, ki odloča, On je, ki deli po svoji vsevedni uvidevnosti.

Maše v tednu pa bomo ohranili za namene posameznikov, kot smo jih imeli doslej. Samo želeli bi, da se poslužujete tudi delavnikov, ne le nedelj. Zanimivo je dejstvo: kljub porastu števila pokojnih v teku let danes nimamo več dovolj naročenih maš, da bi izpolnili vse dneve v tednu. To dejstvo je obenem tudi žalostno, saj zgovorno dokazuje, da se premnogi malo ali nič ne brigajo za svoje pokojne. Več imamo, manj mislimo na druge, manj so nam mar tudi duhovni darovi in njih resnična vrednost...

- Tudi v novem letu bomo imeli redne večerne maše na prve petke v mesecu. Samo želel bi, da bi se teh maš udeležilo kaj več vernikov. Menda še niste pozabili obljud Srca Jezusovega svojim častilcem?

Večerne maše so redno ob pol osmih. V februarju prvi petek ravno soupada s SVEČNICO — praznikom Jezusovega darovanja. Vabljeni!

Slovenske učne knjige na razstavi

V oktobru 1978 je bila v Melbournu na Monash univerzi razstava "Our living languages". Razstavljene so bile izbrane knjige in pripomočki za poučevanje modernih jezikov. To je bila prva razstava take vrste v Viktoriji.

Na otvoritvi so bili navzoči predstavniki oblasti, učnih zavodov in kulturni delavci. Glavni govornik je bil g. F. Galbally, ugleden pravnik in avtor GALBALLY REPORT-a. Njegovo poročilo je važen mejnik v politiki zvezne vlade glede na etnične zadeve. Mnogo njegovih predlogov je bilo sprejetih. Tako bo vlada porazdelila v treh letih preko 50 milijonov dolarjev za pomoč novonastajalcem.

V svojem govoru je med drugim poudaril, kako je potrebno za napredek avstralske družbe, da se znebi zastaralih predsodkov, ki slone na nevednosti in v zapostavljanju. Sem spadata rasizem in diskriminacija, ki še nista iztrebljena. Potem je govoril o nalogah visokošolstva. Naloga univerze je, da vzgojno vpliva na posameznika ne glede na to, ali je obiskoval vsučilišče ali ne. Vse prebivalstvo mora biti vzgojeno tako, da lahko samo rešuje svoje probleme.

S to razstavo smo se Slovenci odrezali. Gospe Aleksandri L. Ceferin je bilo izrečeno javno priznanje za njeno delo. Tudi slovenski oddelek s knjigami je bil med najboljšimi v množici raznih jezikov.

Take razstave so najbolj v prid vzgojiteljem in učiteljem, vendar nudijo tudi ostalim obiskovalcem lep pregled gradiva za poučevanje.

Splošni pomen razstave pa je bil poudarjen z obiski



predstavnikov raznih konzulatov. Ni manjkalo tujih misij, ki skrbijo za zanimanje in kulturo svojih dežel v Avstraliji.

Obžalovati pa je, da je bila razstava odprta samo pet dni. Čeprav najavljena v dnevnem časopisu in na etničnem radiu, pa je bil obisk Slovencev med najslabšimi. — Kakor je hvalevredno, da avstralski Slovenci v zadnjih letih prirejajo razne razstave po svojih klubih, ni pozabiti, da je najmanj toliko važna slovenska kulturna afirmacija v družbi z ostalimi narodi.

Slovenska kulturna iniciativa še vedno preveč sloni na posameznih učiteljih, knjižničarjih, umetnikih in ostalih pripadnikih akademskih poklicev. Po večini lahko samo delno prispevajo. Podobno je z izseljenškimi duhovniki, katerih glavno delo je dušno pastirstvo in socialno skrbstvo za obče dobro.

Merilo slovenske narodnostne skupnosti v Avstraliji je v kulturnem delovanju mnogih. Brez tega je govorjenje o slovenskih prednikih, sklicevanje na kulturno veljavo in uspehe rodne dežele bolj prazno besedičenje.

Stremimo za kulturno udejstvovanje. Če eden tega ne zmore, pa bo že s svojim zanimanjem v vzpodbudo drugim. Pokazal bo svojo pripadnost. Brez tega narodnost izhira in odmre.

K. C.



O SLOVENSKEM radijskem sporedu imajo poslušalci najrazličnejše vtise. Nekateri so zadovoljni; glasba, obvestila, novice jih razveselijo. Drugi si želijo še kaj drugega. Za vse, ki se zanimajo, je dobro, da povejo svoje mišljenje. Če jim je prav, naj pohvalijo. Če jim ni všeč, naj se pritožijo. Sčasoma bodo imeli tak spored, kakršnega si res večina želi. To je tudi učinkovit način izvajanja pravice posameznika in ni prepuščati drugim.

Etnične radijske postaje imajo nameščenca, ki zapisuje pritožbe in poroča odgovornim. Če pritožba ni upoštevana, se dobi vsaj pojasnilo. Zato telefonirajte in se pogovorite na telefonske številke: Melbourne 699 9099, Sydney 29 7031.

Z zanimanjem smo pričakovali spremembe. Zaenkrat so oddaje še vse po starem. Pravijo pa, da se začetna razvojna stopnja etničnega radia v Avstraliji počasi zaključuje. Poglejmo nazaj. Ocene so različne, kakor so oddaje v posameznih jezikih. Nas zanimajo seveda slovenske oddaje. Organizacija sporeda v Sydneyu je bila v mnogem drugačna kot v Melbournu. V Sydneyu so imeli več oddajnih ur, pa tudi bolj pestre napovedovalce. V Melbournu so imeli nekaj prav dobrih sporedov. Včasih pa take, da si je marsikdo želel kaj drugega. To so običajni pojavi, kjer se vpeljujejo na novo prostovoljci — amaterji.

Naj velja za Sydney, kjer je vodil delo g. Čuješ, za Melbourne pa radio par Helena in Ivo, da so v danih pogojih opravili dobro, predvsem pa tudi pošteno delo.

Ne sme se pozabiti, da so sprva vsi opravljali delo prostovoljno. V začetku (1975) je bil plačan samo manager postaje in stroški najemnine oddajne postaje. Sčasoma se je izboljšalo in pričeli so dobivati odškodnino za vloženo delo. Šele z ustanovitvijo Special Broadcasting Service (SBS) so dani boljši pogoji. Zvezna liberalna vlada finansira vse in v te namene je izdala v letu 1977/1978 okoli dva milijona dolarjev. Stroški pa bodo samo še večji. Ne bo dolgo, ko bodo imeli etnične radio postaje tudi v Brisbanu in ostalih glavnih mestih.

Ne vemo mnogo, kaj so delali v preteklem letu v SEBAC-u (State Ethnic Broadcasting Advisory Committee) in NEBAC-u (National Ethnic Broadcasting Advisory Council). To so zvezni in deželni svetovalci, imenovani od zvezne vlade za boljše delovanje SBS. Sklepati pa je, da je bilo precej živahno, ker stojimo pred spremembami, ki bodo v kratkem vpeljane na obih etničnih postajah.

SBS se organizacijsko izgrajuje. Poslovanje je vezano

na navodila in pravilnike, a je samostojna in pravno odgovorna ustanova. Zato niti posamezniki niti skupine ne morejo pričakovati posebnih uslug, če niso v skladu z navodili ali presegajo denarna sredstva organizacije. — V interesu vseh pa je, da ne bi kdaj postala birokratska ustanova. Tej nevarnosti je izpostavljena lahko vsaka nova veja javne službe. Zato pričakujemo od svetovalnih odborov izvajanje prevzetih obveznosti.

Oglejmo si nekaj važnih sprememb, ki bodo vpeljane v kratkem.

Dobrodošla sprememba je v povečanju signala radio oddajnikov. Drugače povedano: poslušali boste lahko v bolj oddaljenih krajih, kjer do sedaj oddaj niste slišali; kjer pa ste, boste imeli močnejši sprejem.

Razveseljiva sprememba je nov urnik sporedov. Vsi jeziki bodo lahko imeli enourni spored med 5. in 11. uro zvečer, v takoimenovanem primarnem času. To je čas, ko lahko največ ljudi poslušajo. — To je bolj pravična rešitev. Odpravljena je prednost onih, ki so pred leti prvi prišli na postajo. — Ukinjene bodo ponovitve sporedov v naslednjem dnevu. Zvečer skrajšani sporedi (italijanski, grški, nemški itd.) bodo deloma odškodovani z oddajami med dnevom. Novi urnik ni dokončen. Računati je z vključitvijo novih jezikov in še z drugimi popravki.

Važna sprememba je uveljavljanje enotnega principa za vse oddaje po jezikih. To pomeni odpravo oddaj takoimenovanih jugoslovanskih jezikov. Nepravilnost je bila v tem, da so bili sporedi po strukturi drugačni od vseh ostalih. Oddaje so bile prirejane delno po teritorijih, poleg nekaj drugih razlik.

Zamenjane bodo z ločenimi oddajami v hrvaščini, makedonščini, srbski in slovenščini. S tem je odstranjena možnost diskriminacije in izenačenje oddaj z ostalimi.

Odločitev SBS je tolmačiti pravilno. Pomeni dosledno vpeljevanje in izvajanje zakona, kateremu zahvaljuje svoj obstoj.

Odločilne važnosti pa je dvig kvalitete sporedov. Nekateri so prav dobri. Drugi zopet potrebujejo več in boljših sodelavcev. Uvedba advicij bi bilo dobro merilo. Tako se bi pridobile nove moči, slabše bi odpadle.

Vsaka etnična skupina v Avstraliji ima svoje posebne probleme, ki jih ni posploševati. Za vse pa velja stari pregovor, ki pravi: Za malo denarja — malo muzike! Še lepše se sliši, če pregovor vzamemo z druge strani: Za več denarja — več muzike! In seveda tudi boljše! Ob finančnih sredstvih in pametnem vodstvu bi moral marsikaj problem sam po sebi odpasti.

Po Avstraliji je že kaj znana sekta HARE KRISHNA s svojimi po glavi obritimi in v indijsko togo oblečenimi člani. Ker niso imeli uspehov pri prosjačenju po cestnih križiščih in jim je delala težave tudi policija, zdaj nabirajo v običajnih oblekah.

Mednarodna zveza za KRIŠNA-zavest ali HARE-KRIŠNA gibanje se primeroma hitro širi med mladino kot "nekaj novega" in "nekaj zanimivega". Naziv navezuje na verz, ki ga po mestih pogosto čujemo v mogočnem vpitju zbora ali pa v mrmranju posameznikov: "Hare krišna, hare krišna-krišna krišna hare hare-hare rama hare rama-rama rama hare hare..." Ta verz naj bi s pomočjo ogrlice — podobne našemu rožnemu vencu — prepevali več ur (1728-krat na dan!).

HARE-KRIŠNA gibanje navezuje na izvirno in nepretrgano hinduistično vernost ter hinduistično tolmačenje sveta in življenja. Vprašanje je, koliko se zahodna mladina dejansko sploh lahko približa temu tujemu in povsem drugačnemu vzhodnemu verskemu pojmovanju. Pristaši navadno zavračajo aktivno in odgovorno sooblikovanje sveta, pa se v iskanju novega zapletajo vedno globlje v zanke fanatizma.

Njim podobna je sekta ANANDA MARGA. Ime slednje prihaja zadnji čas vedno pogosteje v časopise, celo v zvezi s svetovnim terorjem in umori ter imenom "One world revolutionary Army". Nedavno je član sekte avstralski policiji o zvezi med sekto in to organizacijo izjavil: "Ena je del druge, pa do danes tega zunanji svet ni vedel..."



● Lynette Phillips



“Glejte, da vas do ne premoti!”

(4, 4)

Nedavno nas je pretreslo časopisno poročilo o dogodku, ki ni ušel nobenemu radijskemu ali televizijskemu tolmaču tekočih dogajanj. Mlada avstralsko dekle se je pred palačo Združenih narodov v Genevi polilo z bencinom in prižgalo vžigalico, da je v trenutku postalo živa bakla in našlo smrt v plamenih. Prej je Lynette Phillips hotela isto storiti že v Londonu pred angleškim parlamentom. Policija je dobila v roke njene letake, ki so oznanjali namero samomora: preprečila ga je in dekle deportirala iz Anglije. S tem je seveda samo spremenila lokacijo namernega samouničenja.

Lynette Phillips je bilo še nedavno normalno sydneysko dekle premožnih staršev, ki pa v domačem okolju očitno ni našlo ono, kar mladi človek išče in želi ter danes tudi žal tako pogreša. Najbrž ni bilo posebnega dela, da jo je omrežila indijska sekta. Postala je članica takoimenovane verske skupine Proutist Universal, ki sledi teoriji Prabhata Ranjana Sarkarja, ustanovitelja sekte Amanda Marga. To je ena izmed mnogih skupin, ki na videz niti ne izgledajo, da so grajene na verski podlagi. Vse bolj poudarjajo univerzalnost, svetovno bratstvo, borbo za pravičnost in mir... Prav v tem je nevarnost. Ko mladega in dovzetnega človeka začno polniti s svojimi gesli, je preko gesel in indijskega modroslovja le skromen korak

do religioznih motivov, prepojenih s fanatizmom najhujše vrste.

Na svojem samomorilnem letaku se Lynette Phillips imenuje "ljubiteljico človeštva". Ne dvomimo, da iskreno. V začetku svojih zvez s sekto je odpotovala v Indijo, da bi v Kalkuti pokazala svojo pomoč ustanovitelju Sarkarju, ki je sedel v zaporu. Pot je bila seveda neuspeh — bila je deportirana s prvim letalom iz Indije. Kasneje pa je začela v njej rasti želja, da bi "s samomorom vzbudila človeštvu otopelo vest". Kot je sama napisala, jo je k temu navdušilo šest članov iste sekte, ki so že izbrali samomor v plamenih "za isti visoki namen, a njih žrtve svet ni pravilno razumel". Zato je zdaj vrsta na njej, da je začela misliti na samouničenje iz "notranje potrebe nekaj storiti, da bi se končno le ustavilo zločinsko izrabljanje življenja na svetu"... V "ljubezni do človeštva" je nesrečno dekle uspelo...

Človek se ob takile smrti more samo zamisliti. Kaj ne bi mogla mlada Lynette s svojim življenjem in delom za človeštvo storiti neprimerno več kot pa z brezmiselnim samomorom, v katerega jo je pahnila pripadnost sekti? Isti fanatizem, ki je zmožen nekoga pripraviti do samomora, ga je zmožen pripraviti tudi do umora in še do marsičesa. Taka "ljubezen do človeštva" je tako blizu

sovraštvu in terorju v tej "sveti vojski", ki ji svet ne vidi za kulise. Morala pa bi mu biti v opomin, kajti mladina naseda vabam sekt zaradi tega, ker jo svet in človeštvo varata v svoji ponarejenosti in s svojim dvojnimi obrazom.

Mati Terezija, znani angel Kalkute, si je v ljubezni do človeštva izbrala drugo pot: pot lajšanja bede, pot fanatizma Kristusove ljubezni...

Ko se je pred nekaj več kot desetletjem med ameriško mladino pričelo nekakšno posebno zanimanje za Jezusa (JESUS PEOPLE), so bili med starejšimi kristjani tudi dvomljivci, ki so to navdušenost na splošno vzeli za neresno. Vsekakor za nekaj zunanjega, povezanega s čustvi, ki bodo prešla kot so prišla. Bilo pa je le za mnoge veselje gledati mladino s križi krog vratu in slišati njih pozdrave "Bog te blagoslovi!" ali "Ljubim te!", ki so jih delili po cestah kar malo preraddarno. Za zrelega kristjana se vsekakor zahteva nekaj več kot te zunanosti: iskrena vera dejanj, zvestoba božjim zapovedim, izvrševanje dolžnosti, ki nam jih vera nalaga. Res je čas tej mladini pokazal, da je za ohranitev vere treba globine in mnogi izmed njih so danes vzorni kristjani.

Med tem gibanjem za Kristusa pa so bile tudi gotove skupine, ki so kmalu zašle popolnoma v napačno smer. Še jim je ostal božji pozdrav na ustnicah, še pogosto uporabljajo ime "Jezus" in zase "krščanska mladinska skupina", toda s prvotnim gibanjem "JESUS PEOPLE" nimajo nič drugega skupnega kot Kalifoŕnijo, kjer se je takrat gibanje pričelo in širilo po vsej Ameriki ter preko morij. Z govorjenjem o Bogu in Jezusu so si marsikje utrli pot in pridobili vsaj za nekaj časa tudi med vernimi kristjani mnogo simpatij. Geslo JEZUS JE BOLJŠI KOT MAMILO je pomirilo tudi nekatere starše mladincev. Resničnost za temi besedami pa je kmalu pokazala vse drug obraz, ki ni prav nič milejši od slehernega mamila.

(Dalje prih.)





INSTITUT za zgodovino Cerkev na Slovenskem je bil nedavno ustanovljen pri fakulteti ljubljanskega bogoslovja: poseben oddelek, ki naj proučuje zgodovino slovenske Cerkev od začetkov do danes. Tega dela se deslej Slovenci nismo lotili, pač pa o tem delno govori naša splošna zgodovina in imamo tudi poskuse o zgodovinskih zapiskih krajevnih Cerkev in njenih ustanov. Sistematičnega zbiranja podatkov o preteklosti Cerkev, njenem delovanju, vplivu na razvoj, krizah in cvetočih dobah, zlasti še o njenem prizadevanju in zaslugah za verski, moralni in kulturni dvig slovenskega ljudstva pa se niso naši učenjaki še nikoli lotili.

Pobudo za inštitut je dal Msgr. Jezernik v Rimu, ki je prav tam imel priložnost videti, kaj drugi narodi na tem polju že imajo.

ATOMSKE TOPLICE kakor imenujejo toplice pri Podčetrtku ob Sotli, postajajo vedno bolj znane tudi izven slovenskih meja. Nedavno zgrajeni novi hotel je kar vedno polno zaseden. Za gotove bolniške primere je atomska voda izredno učinkovita. Neka Kanadčanka je na primer prispela v invalidskem vozičku, tako jo je zdelala revma. Domov pa se je vrnila — na lastnih nogah. Pravijo, da voda celi tudi dolgo odprte rane in podobne dolgoletne nepravilike.

Toplice pri Podčetrtku so morale biti znane že v rimskih časih, pa tudi v kasnejših so ljudje cenili njih zdravilnost. Dokaz za to je tudi prva evropska lekarna, ki je nastala pred stoletji v bližnjem samostanu Olimje.

O SAVINJSKEM GAJU v Mozirju, novem narodnem parku Savinjske doline, smo že poročali. Lani ga je

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN

LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.

Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.

Full denture service and repairs.

obiskalo okrog 80.000 obiskovalcev in domačini so upravičeno ponosni, da uresničenje ideje ni bilo zaman. Že zdaj obljublajo, da bo tudi v novem letu njihov gaj enako zanimiv. Spet bo v njem cvetelo 100.000 tulipanov, ki so jih že pred zimo potaknili v zemljo. Tudi okrasnemu grmičevju in drugim rastlinam, ki jih je v gaju na stotine, bodo dodali še marsikaj zanimivega novega zelenja in cvetja.

O PRENOSU zemskih ostankov božjega služabnika škofa Antona Martina Slomška iz Marijine bazilike v mariborsko stolnico smo poročali v zadnji številki. Že v novembru je stolnica doživela prvo večje romanje na Slomškov grob. Priredili so ga verniki celjske dekanije, ki so 12. novembra prišli s štirimi avtobusi, vlakom ter osebnimi avtomobili in napolnili cerkev. Pridružil se jim je še avtobus romarjev iz Rogateca. Skupno so molili za Slomškovo beatifikacijo in ga prosili za razne zadeve. Somaševanje je vodil škof dr. Vekoslav Grmič.

BORCI za severno mejo, nekaj sto od njih, so se zbrali 19. novembra v Mariboru k osrednji proslavi 60-letnice bojev za našo severno mejo. Po vsem videzu prireditve oblastnikom ni bila nič kaj všeč in ljubljanske "Delo" je z njo opravilo s skromnimi 67 vrsticami poročila. Se je pač ta borba za severno mejo vršila že leta 1918 in brez rdeče zvezde na zastavi. Vedno znova in znova se ponavlja stara pesem, da pred nastopom komunizma pri nas ni bilo nič pomembnega in proslavljanja vrednega . . .

GABRJE je ena podgorjanskih vasic, kjer so jamarji nedavno odkrili veliko podzemsko jamo. Posebne lepote nima, ker v njej niso odkrili kapnikov. So pa z odkritjem ugotovili to zanimivost, da prenekateri gabska domačija stoji le na nekajmetrskem sloju zemlje in kamenja . . .

STEKLINA se naglo širi iz Avstrije in Madžarske v Slovenijo, pravijo poročila iz domovine. V občinah Tržič, Ravne, Radlje, Mozirje, Maribor, Ljutomer, Lendava, Jesenice, Gornja Radgona, Dravograd in Murska Sobota so morali uvesti posebne ukrepe za preprečitev stekline. V vseh občinah je treba imeti vse pse privezane, vse mačke pa zaprte. Kar najdejo teh živali prostih na cesti, jir morajo takoj pokončati. Posebni ukrepi so bili izdani tudi za preprečevanje boleznih med divjadjo, ki jo je prav tako steklina že kar na široko ckužila, zlasti lisice.

"CECILJANKA", najstarejši redni nastop pevskih zborov našega primorskega zamejstva, je v novembru obhajala svojo dvajsetletnico. Bila je zamisel pokojnega prof. Mirka Fileja, velikega glasbenika in ljubitelja zborovskega petja. Priganjala ga je k temu tudi misel, da so bili vedno pevski zbori tisti, ki so gojili narodno in cerkveno pesem ter s tem tudi narodno in versko zavest. Mnogo pevskih zborov in njih pevovodij se je v teh dvajsetih letih zvrstilo pred hvaležnim občinstvom.

Tudi zdomski Slovenci predobro razumemo, kaj slovenska pesem pomeni. Zato želimo "Cecilijanki" še dolgo let življenja in obilo lepih uspehov. Prirediteljem pa čestitamo v želji, da kljub težavam nadaljujejo z vsakoletnimi nastopi.

KLUB starih goriških študentov, ki z vso prizadvenostjo pripravljajo spomenike našim zaslužnim možem, se je zopet izkazal: v Erjavčevem drevoredu v Novi Gorici so odkrili že sedmi doprski kip. Tokrat so počastili spomin na pesnika dr. Alojza Gradnika, ki je bil doma iz Medane v Brdih.

NAJSTAREJŠA Ptujčanka je pred kratkim obhajala svoj visoki jubilej — stoletnico rojstva. To je Marija Hrženjak iz Langusove ulice. Pri lepi starosti je še kar čila in zdrava.

OBISKI in romanja naše najvišje božje poti, Svetih Višarj nad Kanalsko dolino, so se zaključili z osmin oktobrom, ko je ob pričetku zime nehala voziti, žičnica (Včasih so romarji hodili peš in še znana "višarska polena" so nosili iz doline za pokoro.) Letošnje številke nam povedo, da je obiskalo Višarsko Marijo 26,000 romarjev. Največ med njimi je bilo Slovencev: 16,000. Od ostalih je bilo 4,000 Italijanov, 2,500 nemških in 4,500 romarjev raznih narodnosti.

V "DELU" (Ljubljana, 10. okt. 1978) smo brali tole:

Zdomstvo je že dolgo hvaležna tema za politična razmišljanja, pa tudi za časnikarske komentarje. Tako smo pred dnevi in istega dne prebrali v dveh jugoslovanskih dnevnikih komentarja, ki vsak po svoje vidita "uspehe" pri vračanju zdomcev.

Prvi se veseli: "Število jugoslovanskih delavcev na začasnem delu v tujini se še naprej zmanjšuje... To potrjuje tudi dejstvo, da se je samo lani vrnilo iz tujine 70 tisoč naših delavcev."

Drugi pa tarna, da je "število delavcev, ki se na leto vrnejo v domovino, tako majhno, da se zares velja vprašati po vzrokih".

Prvi komentar je slovenski in se veseli nad velikim številom JUGOSLOVANOV, ki jih je večinoma kriza na Zahodu prisilila na vrnitev; drugi pa je komentar dopisnika iz Slovenije nekega jugoslovanskega dnevnika, ki spoznava, da je tistih dva do tri tisoč (od skupnih sto tisoč), kolikor se jih na leto vrne v SLOVENIJO, zares neverjetno majhno število.

Kakor pač kdo hoče brati in tolmačiti številke...

TUDI s tem se lahko "pobahamo" pred Avstralci, ki so po vsem svetu znani kot pivci piva. Na mednarodni razstavi živil "Monde selection '78" v Ženevi v Švici je ljubljanska pivovarna "Union" odnesla kar tri zlate medalje: za svoje znano pivo "Triglav", za eksportni ležak in pa za svoje specialno temno pivo. Če vemo, da je na razstavi sodelovalo 700 razstavljalcev iz 76 raznih držav, smo na te tri zlate še bolj ponosni.

E.Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil! V zalogi imamo slovenske črke ČSZ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

Telefon:
544 8466

9 Tennyson Ave.,
CLAYTON, Vic. 3169

MALO Slovencev ve, da imamo opero, ki prikazuje življenje našega pesnika Franceta Prešerna. Imenuje se "Slovo od mladosti", in je delo skladatelja in dirigenta Danila Švara, ki jo je dovršil že leta 1954. Prvič je bila uprizorjena v ljubljanskem opernem gledališču, dve leti kasneje pa v Mariboru, kjer so jo nedavno ponovno dali na odrske deske. Posneta je bila tudi na trak in bo predvajana po radiu. Upajo, da bo podana kasneje tudi na televiziji.

ZNAN in znamenit je Robbov vodnjak treh kranjskih rek, ki stoji pred ljubljanskim Magistratom in je delo slavnega kiparja Robba. Že elj časa opažajo, da ga je načel zob časa, zadnje dobo zlasti škodljivi vplivi okolja. Edini način daljše ohrantve je ta, da ga lepo razlože in znova postavijo med muzejske starine. In tako so tudi sklenili. Vzelo pa bo seveda nekaj let, predno bo akademski kipar Marjan Keršič točno po originalu napravil vodnjak-dvojnjak, ki bo stal pred Magistratom na prvotnem prostoru. Robbov vodnjak je del stare Ljubljane — prehuda škrbina bi zajajala, če bi ga enostavno izruvali in prenesli.

TOYOTA

AMI City

559 ELIZABETH STREET, MELBOURNE

Se morda zanimate za nakup avtomobila?
Pod odličnimi pogoji Vam ga posreduje
rojak

FRANK SAJOVIC

Telefon: 743 4705 in 354 8487

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
Telefon kot zgoraj.

IZ NAŠIH MATIČNIH KNJIG: KRSTI

Simone Lee Margaret MLAČIČ, Warrawong. Oče Jože, mati Sylvana r. Bedek. Botrovala sta Ivan in Sonja Bedek. — Warrawong, 11. novembra 1978.

Melita PLEVNIK, Blacktown. Oče Stanko, mati Majda r. Kocjan. Botrovala sta Ivan in Marija Zadravec. — Merrylands, 16. decembra 1978.

Diana KAPELJ, Beenleigh, Qld. — Oče Jaka, mati Danica r. Čuč. Botrovala sta Franc in Fay Matičič. — South Brisbane, 25. decembra 1978.

POROKE

Milan Lalič, Bondi, N.S.W. (rojen v Sydneyu kot sin Radka in Marije r. Jug) in **Kathy Manuque** (rojena v Adelaidi, S.A.). — Woollahra, 9. decembra 1978.

Majda Mavrič, Smithfield, N.S.W. (rojena v Newcastle, N.S.W., kot hčerka Andreja in Albine r. Krajnik) in **Lutz Reinhard Zellmer** (rojen v Nemčiji kot sin Hersta in Hanne r. Sander). — Merrylands, 20. jan 1979.

BOŽIČNI PRAZNIKI so za nami. Pri Sv. Rafaelu je bila letos polnočnica zopet na dvorišču za cerkvijo. Udeležba je bila res velika. Tudi na božični dan je bila glavna služba božja na prostem. Spovedi in obhajil je bilo precej, pa vendar nekoliko manj kot pretekla leta. Veliko je pripomogel k našemu božičnemu praznovanju mešani pevski zbor, saj je v dveh dneh trikrat nastopil: na četrto adventno nedeljo (bila je obenem božična vigilija), opolnoči in na božični dan. Tudi otroci so nam pripravili lepo presenečenje, ko so prepevali božične pesmi med enajsto mašo.

Bog povrni vsem rojakom, ki so nam pisali za praznike in pri službi božji ali pa po pošti velikodušno darovali za razne namene našega verskega središča. Hvaležni smo tudi tistim, ki so se nas za praznike (in tudi ob drugih prilikah preko preteklega leta) spomnili z raznimi jestvinami in nam s tem precej zmanjšali stroške za hrano.

"ŠTEFANOVANJE" v Auburnu je tudi letos doseglo rekordno število udeležencev. Dvorana je bila zasedena do zadnjega kotička. Vse, ki niso dobili prostora ali pa je bilo zanje rezervirano premalo mest, prosimo oprostjenja.

Igral nam je ansambel "Srebrne strune". — Bog povrni članicam Društva svete Ane in ostalim pomočnikom, pa tudi vsem udeležencem. Doprinos v Sklad za gradnjo cerkvene dvorane je bil \$2,967. — Žreb je določil nagrade naslednjim: A. Sodja (listek št. 3628) je zadel salamo (poklon mesarja Škrabana); Janez Šveb (listek št. 799) je zadel elektronski računalnik; L. Hartman (listek št. 682) je dobil lutko v narodni noži (delo Rudolfe Nusdorfer); T. Stariha (listek št. 3403) je dobila kasetni aparat; Martin Krajnc (listek št. 309) pa je dobil prvo nagrado: čajno mizo s šahovnico (delo in



Melbournski
"GLASNIKI"
med syneyskim
koncertom . . .

poklon Draga Twrdy). Zahvala vsem, ki so darovali nagrade, prodajali srečke in kupovali!

"GLASNIKI", mladi pevci melbournskega verskega središča, so pred božičem gostovali v Sydneyu. Prišli so z avtobusom z voditeljem Markom Plesničarjem in nekaj starši v petek 15. decembra zvečer. Naslednji dan so si ogledali mesto, v nedeljo pa prepevali pri glavni službi božji našega središča sv. Rafaela. Zvečer so nastopili na koncertu v Cabramatta Civic Hall. Žal prostorna dvorana ni bila polna. Morda je rojake ustavil dež, da se niso v večjem številu udeležili tega koncerta. Škoda, saj so nam melbournski pevci nudili prijeten užitek. Ob poslušanju teh mladih glasov smo sami močneje začutili potrebo, da bi tudi sydneyška mladina prepevala na raznih prireditvah. Kdo bi bil pripravljen sprejeti vodstvo take pevske skupine?

V ponedeljek so pevci napravili izlet v Katoombo, kjer dobre volje ni manjkalo. Pridružili so se jim tudi nekateri naši mladinci. Kar prehitro je prišel torek, ko so morali "Glasniki" na pot domov. Za obisk smo jim hvaležni.

Naša zahvala rojakom, ki so posodili razno posteljnino in drugo potrebno za preskrbo melbournskih gostov. Enako merrylandski avstralski župniji, ki nam je brezplačno nudila dvojce poslopjaj za prenočevanje.

NAŠI PEVCI so se zavzeli in bodo vsako nedeljo mašno nabirko na pevskem koru dali v sklad za NOVE ORGLE. Med prazniki so rojaki v ta namen darovali \$114. — Hvala vsem sedanjim in bodočim dobrotnikom!

Skrb za akcijo je prevzel dr. Colja. Vsi ljubitelji cerkvene glasbe in lepega petja darujte v sklad lahko preko njega (telefon 72 1862) aii pa v našem verskem središču.

SLOMSKOVA ŠOLA verskega središča Sv. Rafaela bo začela s poukom v soboto 10. februarja, takoj po vpisovanju. Snov bo to leto zopet nova, da ugodimo novim in starim gojencem. Starši, poskrbite, da bodo otroci prihajali k pouku redno vsako soboto ob dveh popoldne!

POUK ZA PRVO SVETO OBHAJILO bo pričel prav tako na soboto 10. februarja in sicer ob enih popoldne. Ta dan je tudi zadnji čas za prijavo. Starost otrok ne sme biti manj kot osem let. — Pauka za birmo pa letos ne bo, ker je premalo prijaviteljev zahtevane starosti.

POUK SLOVENSČINE na državnih šolah v Ashfieldu in Bankstownu bo letos po istem sporedu kot lani. Naj starši poskrbe, da se bodo otroci, ki obiskujejo srednjo šolo, prijavi za pouk. Tako bodo ob koncu šolskega leta v spričevalu prejeli oceno tudi za materalinski jezik. Pouk se bo pričel v soboto 10. februarja ob devetih zjutraj in nato vsako soboto. Vpisovanje bo na zgoraj imenovanih šolah 3. februarja, vendar se bodo novi dijaki sprejemali še vse do konca februarja.



Veseli obrazi naših počitničarjev

TABORJENJE, ki ga je tudi letos priredilo v. St. Albansu naše versko središče, je privabilo 36 otrok. Za kuhinjo sta skrbeli Angela Rožanc in Olga Vatovec, pomagala pa jim je tudi s. Marija. Sestra Mirjam je imela skrb za družabnost, da se otroci niso dolgočasili. Sonca in kovanja ter raznih iger seveda ni manjkalo. Otroci bodo te dneve gotovo ohranili v lepem spominu.

PUSTNI PIKNIK bomo imeli v Merrylandsu na nedeljo 25. februarja po glavni maši. Ves dobiček bo za gradbeni sklad naše dvorane. Vsi lepo vabljeni!

RADIJSKI ODDAJI na 2EA v priredbi našega verskega središča bosta v februarju dve: v četrtek 22. februarja ob sedmih zjutraj ter v nedeljo 25. februarja ob sedmih zvečer (s ponovitvijo naslednje jutro ob sedmih).

NAŠIH POKOJNIH je žal zopet kar cela vrsta:

Nisem še poročal o smrti rojaka, ki je umrl 8. septembra 1978 v Villawood Nursing Home. ETTORE BERNES je bil rojen 15. aprila 1902 v Vižnjanu v Istri. Leta 1934 se je v Trstu poročil z Rafaelo rojeno Bratuš v Idriji (po rodu iz Čepovana). Poleg nje zapušča tudi hčerki Astrid in Germano ter sina Gigliu. Pokopan je bil v Liverpoolu.

Še ni dovolj davka smrti: v sredo 8. novembra je v Acolus Nursing Home, Ryde, umrl rojak JOZEF RUPNIK. Pokojnik je bil rojen 10. maja 1897 v vasi Zadlog ter je še isti dan v domači farni cerkvi, Črni vrh nad Idrijo, prejel sveti krst. Pozneje se je izučil za trgovskega pomočnika. V Avstralijo je emigriral že leta 1929. Dobil je službo vratarja na katoliški šoli St. Joseph's College, Hunters Hill, kasneje pa na istem zavodu služil kot mizar. Med zadnjo svetovno vojno je bil v avstralski vojski kot paznik v taborišču vojnih ujetnikov. Starost mu je izpodjedla zdravje in svoja zadnja leta je preživel v domu za onemogle, kjer je počakal smrti. Pogrebna maša je bila 10. novembra v kolegijijski kapeli, poslednji dom pa je našel na pokopališča sorodnikov, v Ljubljani pa ima nečakinjo Nado Rupnik.

V nedeljo 12. novembra 1978 je na svojem domu v

Cabramatti (Sydney) umrla JULIJANA CIKOJA r. Saje. Vzrok smrti: srčna kap. Iz državlanskega dokumenta povzeman, da je bila rojena 15. februarja 1898 kot hčerka Martina Saje v kraju Trifail, Austro-Ogrska (katero slovensko ime nosi kraj danes, mi ni znano). V Avstriji se je poročila z možem priimka Loske, pa kmalu postala vdova. V Avstralijo je dospela na ladji "S. S. Protea" v letu 1949. Bila je zaposlena kot bolničarka v Prince of Wales bolnišnici v Randwicku. Drugič se je poročila leta 1956 z Ivanom Cikoja.

Pokojna Julijana je bila blaga krščanska žena. Rada je prebirala nabožne knjige in molitev je bila v njenem dnevnem redu. Bolezen, ki jo je mučila zadnje leto in pol, je vdano prenašala in kljub vsemu opravljala do zadnjega vsa hišna dela. Pogrebna maša je bila v župni cerkvi v Mt. Pritchard, nato je bilo njeno truplo upepeljeno v Pinegrove krematoriju.

Dne 17. novembra 1978 je v Wagga Wagga, N.S.W., umrl rojak IGNACIJ ČESNIK. Rojen je bil pred 49 leti na Pivki. V Avstraliji je bival 25 let in bil uslužben kot mizar. Poleg žene Marije zapušča tudi tri otroke, v Melbournu pa ima brata. Pogreb je bil v ponedeljek 20. novembra v Wagga Wagga.

V torek 28. novembra 1978 je v St. Joseph's Hospitalu v Auburn, N.S.W., umrl ANTON GRUNTAR. Rojen je bil 16. avgusta 1910 v Sedlu pri Breginju kot sin Antona in Kristine r. Cencič. V domačem kraju se je izučil za čevljarja. V Avstralijo je prišel v aprilu leta

1950 na ladji "Gen. Sturges". Tu je bil dolga leta zaposlen kot pomočnik v kuhinji Repatriation Hospital-a v Concordu. Pokojnik je bil že vse leto bolan in je iskal zdravja po raznih bolnišnicah. Med boleznijo je večkrat prejel zakramente in je lepo pripravljen odšel v večnost. Pogrebno mašo smo imeli v naši cerkvi 2. decembra, pokopali pa smo ga na slovenskem delu pokopališča Rockwood. Zapušča sina Kena, ki živi v Melbournu, brata Stanka, v Italiji pa sestro.

V torek 5. decembra je v North Shore bolnišnici, St. Leonards' N.S.W., umrl RUDOLF FABIAN. Rojen je bil pred 77 leti v vasi Sveto pri Batah, v Avstraliji pa je bival že 52 let. Bil je poročen in je imel šest otrok. Pogrebna maša je bila opravljena v njegovi farni cerkvi v Mona Vale dne 8. decembra in tudi grob je našel na tamkajšnjem pokopališču.

Dne 7. decembra je v Youngu, N.S.W., umrl primorski rojak FRANC PRIDOVNIK, ki je bil rojen 8. septembra 1906. Že nekako eno leto je preživel v tamkajšnjem domu za onemogle, prej pa je bil dve leti v bolnišnici v Coomi. Pokopan je bil v Youngu 8. decembra.

Za umrle v januarju (Vili Mencigar, Hilda Wirth, Jože Bizjak in Julija Plesničar) mi je žal zmanjkalo prostora. Zato bo več o njih v prihodnji številki.

Upam, da drugič ne bo več tako dolge vrste imen pokojnih. Vse priporočam v molitev, žalujočim družinam pa izrekam globoko sožalje.

P. VALERIJAN



MALO RAZGOVORA

KOT OBIČAJNO: z zamudo pričenjamo tudi ta novi letnik MISLI. Januar gre v Avstralijo zaradi božičnih praznikov in počitnic urednikom najmanj na roke, zlasti ne uredniku izseljenskega mesečnika, ki v eni osebi vzdržuje več vrst sodelavcev. Tudi tiskarna je zaprta in stroji stojijo do srede januarja; nikjer ni pisano, da se bodo po vrnitvi delavcev najprej zavrteli za naše MISLI. Zato vse in skupaj priporočam dobro merico potrpljenja, pa bomo tudi letošnjo zamudo nekako prenesli.

MISLI so na zunaj v novi obleki, ki je sicer kaj preprosta. Znotraj do kake posebne spremembe ni prišlo, saj so tudi tedni pred januarjem z vsemi božični-

mi pripravami vsem takim spremembam kaj malo naklonjeni. Enostavno zmanjka časa, kar bo razumel vsakdo, ki ve, da izdajanje MISLI ni glavno urednikovo delo. Upam, da tudi drugi mislite tako, kot mi je ena naročnik nedavno v tolažbo omenila v pismu: "...Nič ne cedite slin po boljšem papirju in celo barvnem tisku! Izseljenci smo zadovoljni s tem, kar imamo. Nam naročnikom gre za vsebino in s to smo menda no splošno kar zadovoljni — vsem pa še Bog ne more ustreči, kaj šele ubogi urednik v našem zmešanem času... MISLI nas uče na sto načinov in nam pomagajo skozi izseljensko življenje — močna opora so našemu značajnemu slovenstvu in krščanstvu. To pa je njihov namen, ali ne?..."

Načelno se MISLI res nimajo namena spremeniti in prodati nikomur. Še vedno bodo pisale prav to, kar mislijo, da je prav in vredno svobodnega slovenskega človeka. Komur gre to na živce, ne zna več ceniti lastne svobode, ali pa je že žalostno odvisen po sili razmer.

*

Cilja akcije "ŠE STO NOVIH NAROČNIKOV!" v preteklem letu žal nismo dosegli. Prišli smo le do 89 novih plačilnih naročnikov — 11 premalo. Sem že ob priliki omenil, da novega naročnika štejemo šele s prvo porav-

nano naročnino. Če bi štel še neporavnane, bi cilj tudi letos dosegli.

Pa tudi naša številka novih — četudi ni ravno trojna — je končno lep uspeh, ki ga ne smemo podcenjevati. Nekdo mi je iz Amerike k naši tretjeletni akciji za nove naročnike čestital in obenem zapisal, da se mu zdi že želja po dvigu naročnikov izseljenskega lista skoraj predrznost. "Naši listi izgublajo naročnike, MISLI pridobivajo nove, Menda edine med vsemi našimi listi..." Morda — po dobroti zvestih naročnikov in v zaupanju na božjo pomoč.

V istem zaupanju tudi za novi letnik nismo dvignili naročnine, četudi se je ponovno občutno dvignila pošt-nina kakor tudi račun v tiskarni. Naročnina že dolgo ne nina zadoščala za kritje stroškov, če je že sploh kdaj. Izdajanje MISLI sloni od vseh svojih početkov na darovih v Tiskovni sklad, ki ga po smrti dolgoletnega urednika o. Bernarda imenujemo po njem. Malo naročnikov da samo tisto nujno — skromne štiri dolarje. Velika večina doda vsaj nekaj, mnogi pa celo več kot je naročnina

sama. Ne petični rojaki, teh je med darežljivimi naročniki malo, ampak preprosti ljudje, ki so od nekdanj sol naroda, zlasti v izseljenstvu. Veliko idealizma in dolgoletne ljubezni do lista je v tem. Naj za primer povem, da imam med naročniki preprosto upokojenko, ki ne more več brati, naročnica pa hoče ostati do smrti ter podpira list s petimi dolarji letno, četudi ga več ne prejema. In dokler imamo avstralski Slovenci med sabo tudi take duše, me za MISLI ni strah. Tudi armada rojakov, ki jim za slovensko branje ni mar in ga ne znajo ceniti (pa četudi se trkajo na svoja slovenska prsa), ali pa ga prebirajo na račun drugih, nas ne bo končala.

Vsem naročnikom sem hvaležen za razumevanje in podporo. Le še pridobivajte novih naročnikov! S sodelovanjem bomo ohranjali naš list v naslednja leta. Bravece, ki naročnine še niso poravnali, pa naprošam, da to čimprej store. Zlasti oni z večletnim zaostankom naj bi se končno le oglašili in poravnali svoj dolg. Že v zahvalo, ker so jih MISLI kljub dolgu vsa leta redno obiskovale.

Urednik in upravnik

JANEZ PAVEL II. je z božičnim nagovorom v 25 jezikih pozdravil zbrane vernike na trgu sv. Petra v Rimu. Nad 50.000 ljudi se je nabralo kljub mrzlemu deževnemu dnevu. Papež je pozval vse zbrane in preko njih ves svet k miru in spoštovanju človeškega življenja. Človeško življenje naj ne bo samo spoštovano, temveč naj bo priznato kot še vrednejše človeka samega. je dejal med drugim.

V **BETLEHEMU** je zadnje božično praznovanje poteklo brez nemirov. Za sveto noč se je zbralo okrog 40.000 romarjev iz raznih dežel sveta. Noč je bila hladna, a zelo jasna in nebo je bilo polno zvezd. Izraelske oblasti so se zelo zavzele za miren potek slovesnosti. — Na božični večer tudi v Libanonu ni bilo spopadov in ljudje so se vsaj za nekaj ur oddahnili ob tem nepisanem kratkem premirju.

NA **KITAJSKEM** je bila letos za božič prvič po letu 1949 na sporedu verska glasba. Televizija je predvajala božične pesmi, ki jih je pel srbski pravoslavni zbor. Polnočnica v edini odprti katoliški cerkvi v Pekingu je letos poleg tujcev privabila tudi večje število domačinov. — Iz Moskve pa je prišlo poročilo, da se je k polnočnici v edini katoliški cerkvi sv. Ludovika Francoskega zbralo okoli 1300 ljudi, povečini tujcev. Božično slavlje je bilo tudi na ameriškem veleposlaništvu, kjer se za to priložnost prostorno dvorano spremenili v kapelo.

KANADSKI slovenski mladinci so 10. oktobra, na dan obletnice nesrečnega koroškega plebiscita, ki nam



je po prvi svetovni vojni tako krivično ukradel zibelko našega naroda, demonstrirali pred avstrijskim poslanštvom v Ottawi. Avstrijski veleposlanik jih je celo osebno sprejel. Seveda je branil ravnanje dunajske vlade ob koroških izgredih zadnjih let, ni pa mogel zagovarjati ravnanje koroške nemškutarske organizacije zagovarjati ravnanja koroške nemškutarske organizacije

Prav je, da Slovenci po svetu opozarjamo svetovno javnost na krivice, ki se godijo zemejskim Slovincem. Tudi na Primorskem položaj slovenske manjšine ni rožnat, morda komaj navidezno boljši kot je na Koroškem. Razlaščenje slovenske zemlje in italijanski pritisk v slovenske kraje je postal tolikšen, da je kljub Osimu obstoj tamkajšnje slovenske skupnosti resno ogrožen.

V **KANADI** so torontski Slovenci 29. oktobra proslavili 60-letnico osvoboditve izpod Avstrije in je bila slovesnost nedvomno največja in najlepša v vseh letih slovenskega življenja na kanadskih tleh. Pričela se je s pontifikalno slovensko mašo torontskega pomožnega

škofa dr. Ambrožiča, nečaka našega pokojnega o. Bernarda, ob somaševanju skoraj vseh slovenskih duhovnikov Kanade. Prisotnih je bilo preko 1200 ljudi, med njimi 150 narodnih noš. Po maši se je razvila povorka, pri kateri so se v sedmih okrašenih kočijah peljali častni gostje, med drugimi tudi torontski župan. Mesto Toronto je ta dan proglasilo za "slovenski dan" in na občinski hiši je plapolala slovenska narodna zastava, sveda brez zvezde. Uspeh praznovanja je pripisovati sodelovanju raznih slovenskih organizacij, ki so skupno nastopile za skupno slovensko stvar. Poročilo pravi, da je bil med mnogimi govori pri slavnostni večerji nekaj izrednega govor kanadskega zveznega ministra Hon. Normana Cafika, v katerem je minister ostro kritiziral vsč politične diktature.

IRAN je s hudimi demonstracijami, ki jim je uspelo šahovski režim spremeniti v civilnega, postal silno nevarno žarišče tretje svetovne vojne. Ko in če se bo država kdaj umirila, bo potrebovala več let za obnovo iz gospodarskega zastoja, v katerega so jo pogreznili zadnji dogodki.

Morda je pa prav iranska kriza eden glavnih vzrokov, da sta Egipt in Izrael spet iznenada sedla za zeleno mizo. Svet je res vedno hujša flikarija: nekje počti, drugje krpajo, pa zopet popuste šivi . . . To se ponavlja in ponavlja. Doklej bo šlo?



Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irving Street, PHILLIP (CANBERRA), A.C.T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo različno vsakovrstno postrežbo in številne slovenske pijače. Kuhinja ima domačo hrano po zelo zmerni ceni in je odprta od poldne do dveh ter od šestih do desetih zvečer, po dogovoru tudi izven teh ur. Osebjje je slovensko. Tudi Vam bo vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

Potujete v Rim? → Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

PO TREH MESECIH vladanja se je papež Janez Pavel II. že odpravil na pot: ob koncu januarja se bo udeležil v Meksiki sestanka škofov v skrbi za bodočnost Cerkve Latinske Amerike. Svojo pot je imenoval "romanje k nogam Device Marije" Saj bo maševal na znameniti božji poti Guadalupske Matere božje, ki jo obišče okrog 5,000 vernikov dnevno, ob nedeljah in praznikih pa od 80,000 do 100,000 ljudi.

Časnikarji že težko čakajo, kaj bodo lahko poročali o papeževi udeležbi pri važnem sestanku. Njegov glavni govor bo dal, kot že zdaj napovedujejo, poročevalcem jasno sliko, kaj bo glavna tema njegovega vladanja na papeškem prestolu. Sicer pa to že zdaj ni skrivnost...

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

**pozdravlja vse rojake
in brave MISLI
s prirčnim vabilom:
KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

POTA BOŽJA



Kratka dosedanja vsebina: Cvelbarjeva Cilka je končala ljubljanske šole in je sklenila postati redovnica. Vmes so prišle preizkušnje: lepo uspeli koncert v domači fari, nastop in prvo mesto na pevskem tekmovanju ljubljanske Opere ter dvorjenje opernega pevca Janka Ahačiča. Cilka končno zmaga: odkloni poklic operne pevke in se posveti Bogu v redu sester sv. Frančiška. Ahačič se v zagrenjenosti zapusti in končno pride kot jetični bolnik na Golnik. Tam se zopet sreča s Cilko, ki kot sestra Valentina streže bolnikom. Sestra bi vse storila za spreobrnjenje Janka in njegovega muslimanskega sobolnika iz Bosne. Ahačič še vztraja v svoji zakrknjenosti, Harambegović pa je izredno lepo sprejel božjo milost in se je ravno pripravil za krst.

OTROK BOŽJI

ZADNJO adventno nedeljo je kriški župnik Jožef Hartman oznanil pri maši svojim faranom: "V četrtek prd svetim dnevom bo v naši župni cerkvi slovesno krščen musliman Sulejman Harambegović, bolnik zdravilišča na Golniku. Ob desetih dopoldne bo najprej sveti krst, nato pa sveta maša s pridigo. Med mašo bo tudi prvo sveto obhajilo novokrščenca. K izredni slovesnosti vse župljane vljudno vabim."

Po cerkvi je kar završalo.

Prebivalci Križ in okoliških naselij so smatrali zdravilišče Golnik kot nekaj svojega. Z Golnikom so živeli, z Golnikom so se veselili in z Golnikom so žalovali. Posebno Križani, saj je Golnikom so žalovali. Posebno Križani, saj je Golnik spadal pod župnijo in občino Križe.

Zdravilišče in kriška fara sta bila tiste dni vsa v pripravah za napovedano slovesnost. Zavzemale so vedno večji obseg.

Med tednom se je zvedelo, da bo novokrščenca za botra Janko Škrjanc iz vasi Seničo. Harambegović si ga je sam izbral. Poznal ga je, ker je pri njem stanovala njegova družina, kadar je prišla iz Sarajeva na obisk.

Slovesnost se je pričela s pritrkavanjem farnih zvonov. Križani so zakmašno opravljeni prihajali v cerkev in jo že pol ure pred začetkom napolnili do zadnjega kotička.

"Še dobro, da smo za goste pripravili prostor pred oltarjem," je

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU:

\$34.- Frank Smerdely; \$28.- Cyril Kovac; \$24.- Jože Turk; \$20.- Miha Hovar; \$18.- Vinko Molan; \$16.- Jože Koščak, Štefan Kočar, Jožef Jež, Josephine Hvala, Heda Stankovič; \$15.- Zorka Kovačič; \$12.- Johan Pristov, Alojz in Neža Hrast, Janez Rotar, Karolina DeNardin, Julka Pualič, Matilda Klement, Jože Komidar, Milan Jazbec; \$10.-Alojzija Košir, Bernard Brenčič, Janez Zemljčič, Roman Uršič, Miha Ropret; \$8.- Herman Jaksetič; \$7.- Marija Urbas, Marija Slavič, Gabrijel Čefarin; \$6.- Josip Rakušček, Franc Petelin, Marija Cancar, Franc Podobnik, Viktor Matičič, Alojz Kaučič, Josipa Kunek, Anton Bavdek, Jože Grilj, Alojz Golja, Jože Lapuh, Jože Krušec, Franc Rolih, Marija Mieda, M. Maglica, Marija Bizjak, Tomaž Možina, Olga Todorovski, Antonija Šabec, Jožef Štemberger, Franc Štrubelj, Ivan Mohar, Radko Škofic, Katarina Hartner, Davorin Zorzut, Majda Merzel, Maks Hartman, Franc Plesničar Jr., Ivan Barič, Peter Bižal, Eva Wajon, Dr. Marko Coby, Jože Božič, Ivanka Ban, Frances Mulay, Adolf Kolednik, Albin Kurinčič, Ivana Hudoklin, Franc Wagner, Pavel Zavrl, Stanko Sivec, Leopolda Kodrič, Valter Jelenič, Edvard Persič, Jože Brožič, Miro Novak, Anton Kristan, Maura Vodopivec, Roman Zrim, Albina Sinigoj, N.N., Henrik Vujica, Ludmila Domanski, Lazar Furlanič, Ida Migliacci, Štefan Kolenko, Barbara Gornik; \$5.-Martin Šuštarčič, Karolina Čargo, Marija Radin; \$4.-Bela Emberšič, N.N., F. Mukavec, L.A. Martin, Danica Petrič, Marta Stoklas, Ivanka Student, Alojz Titan, Julka Mrčun, Zora Gec, Pepi Ujčič; \$3.- Alojz Zorko, Marija Medved,



Karlo Pless, Marija Habenschuss, Ivan Stante, Herman Muster, Jože Belovič, Toni Irgel, Marija Pfister, Roža Franco, Gašper Jug, Dragica Konečnik, Rose Veestra, Marjan Pahor; \$2.50 Franc Kodrič; \$2.- Branko Kojc, Anna Paulin, Justina Ciobaca, N.N., Alojz Gašperič, Kurt Bohl, Marija Bertoncelj, Danica Šuštar, Vlado Ferluga, Elio Ilijaš, Lojzka Prodanovič, Rozi Aloisio, Stanka Pečnik, Franc Žerjal, Jože Kalc, Ivan Horvat, Frances Čebin, Franc Petek, Dr. Joseph Moger, Ivan Žic, Franc Zadel, Jože Slavec, Jože Lenarčič, Marija Peršič, Marija Lavenčič, Milena Birsa, Štefan Hanžekovič, Rudi Babich, Antonija Vučko, John Ploy, Franc Žabkar, Lojzka Vučko, Rude Iskra, Ana Kuri, Amalija Maljevac, Fanka Lasič, John deMajnik, Franc Murko, Ivan Truden, Marjana Mencigar, Alojz Pelko, Pavel Letnar, Jaro Kokl, Anton Samsa, Marta Falež, Anton Medved, Franc Čahun; \$1.50 Peter Slana; \$1.25 Vinko Jager; \$1.-Feliks Drobež, Majda Pantelič, Jožef Woppel, Marija Gidela, Karlo Štrancar, Ivan Gregorič, Ivan Troha, Franc Matjašič, Slavka Kruh, Jože Čelhar, Ivan-



Svetogorska bazilika
je lani slavila zlati jubilej

zammral sam pri sebi župnik Hartman, ko je videl, kako nite ljudje v Križe tudi iz Kovorja, Tržiča in Gorič.

Golniške sestre je pripeljal Tosov avtobus, novokrščenca in gospoda kurata pa šef zdravilišča s svojim osebnim avtomobilom.

Na prižnico je stopil kaplan in glasno molil rožni venec. Ob krstnem kamnu zadaj pri glavnem vhodu pa se je pričel krstni obred. Krščeval je krštni obred. Krščeval je kriški župnik.

Na klečalniki ob krstnem kamnu je zbrano klečal Harambegovič, za njim je stal njegov boter.

Vsi so molili vero in očenaš. Sledila je odpoved hudemu duhu in krstna obljuba. Po maziljenju s krstnim oljem je prišel na vrsto sveti krst.

Globoko sklonjenemu je župnik oblival glavo z vodo in izgovarjal: "Tomaž, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha..."

Novokrščenca so ogrnili z belim plaščem in duhovnik je molil: "Prejmi belo oblačilo in ga ponesi brez madeža pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje..."

Ko mu je podal v roke gorečo svečo, je duhovnik izgovoril: "Prejmi gorečo luč in neomadeževan varuj svoj krst; spolnuj božje zapovedi, da boš, ko pride Gospod na svatbo, mogel skupaj z vsemi svetniki na nebeškem dvoru iti njemu naproti in bož živel na vekov veke..."

Župnik Hartman je končal pomeljive obrede s pozdravom: "Tomaž, pojdi v miru in Bog s teboj!"

Z veliko zbranstvo in iskreno pobožnostjo je sledil vsem obredom, Sulejman Harambegovič, ki si je pri krstu izbral ime apostola Tomaža. Ves čas je imel šivo pred očmi dogodke iz prilike, ki mu jo je takrat pri pouku povedal kurat Leiler: kakor je kralj sprejel ubogega najdenca, ga oblekel v kraljevska oblačila in ga posinovil, tako je danes Bog tudi njega sprejel za svojega otroka, oblekel njegovo dušo v belo oblačilo in mu obljubil dediščino nebes...

Na prisotne je napravil novokrščenec čudovit vtis: prevzeti so bili ob zbrnosti, ki je iz njega kar žarela. Čutila so, kako je ta "tujec" resno in z vso pripravljenostjo sprejel sveti krst. Obredi mu niso bili samo neka zunanost, ampak globoko doživetje — prav to, kar Cerkev z obredi hoče in kar se spodobi za trenutek, ko postane človek po milosti otrok božji in ud Kristusove Cerkve.

Sledila je pridiga golniškega kurata. Propravil si je nekoliko predolge rokave albe in takole nekako začel:

"Dragi, v Gospodu Jezusu Kristusu ljubljene kriški farani! Izredno veliko in pomembno slovesnost praznujemo danes v naši lepi župni cerkvi. Pravkar je sprejel zakrament svetega krsta odrasel človek, kar pri nas ni nekaj običajnega: saj sprejme sveti krst vsakdo že kot otrok. daj pa je krstna voda oblila zrelega moža, doslej muslimanske vere.

Brez dvoma se čudite temu izrednemu dogodku. Kako je prišlo do tega, da je naš golniški gost iz Bosne prejel sveti krst, postal

s tem božji otrok, dedič nebes in ud svete Cerkve?

Prvo, kar ga je privedlo do tega, je milost, ki mu jo je poslal Bog na čuden način: z boleznijo. Zaradi obolenja na pljučih je prišel k nam na Golnik ter tako v stik s katoličani, zlasti z našimi dobrimi sestrami strežnicami. Njih sveto življenje, njih požrtvovalnost in skromnost... vse to je vplivalo nanj, da je začel razmišljati, od kod in čemu vse to. Odprl je srce, želel se je poučiti o sili vere ter tako spoznal veličino našega verovanja. Bog mu je pošiljal milost za milostjo, a ne zaman: on je vse te milosti z veseljem sprejemal in z njimi sodeloval. Lahko mirno rečem, da novokrščenec ni preslišal niti enega navdiha, niti enega nasveta. Vse je sprejemal z veseljem, z ljubeznijo in gorečnostjo.

Zato lahko rečemo, da je bilo drugo, kar je pripomoglo h krstu, njegova želja po resnici. K nam v zdravilišče je prišel kot veren musliman. Tu pa je imel priliko spoznavati našo vero in tehtati njene resnice. Videl je naše cerkvene obrede in se poglobljajal v njih pomen, videl pa tudi življenje katoličanov. Zanimal se je, iskal je — in zato tudi našel...

Tretje, kar je našega brata Tomaža privedlo srečno do krsta, pa je bila njegova velika ponižnost. Naj vam povem, da je današnji krščenec izobražen in bogat mož. Nič bi se ne smeli prevč čuditi, če bi se tega tudi zavedal in bil — kot mnogi drugi njegovega položaja — nadut in ohol, seveda v svojo škodo. On pa je ponižno priznaval, da sami od sebe nismo nič. Vemo, da Bog ponižnega ljubi in mu daje svojo milost, da, veliko milosti, da more Njega čimbolj spoznati in se mu čimbolj približati.

Marsikaj se iz tega učimo mi vsi, ki smo bili rojeni od krščanskih staršev in smo svoj krst takorekoč zastonj prejeli: brez bojev, brez težav. V tem je vzrok, da daru vere tolikokrat ceniti ne znamo. Kako bi lahko bolj napredovali v krščanskih čednostih, če bi z večjim veseljem in večjo pripravljenostjo sprejemali milosti, ki nam jih Bog deli; če bi bolj hrepeneli p resnici in krotili svojo prevzetnost, ko si domišljamo, da nekaj smo, pa v očeh Boga nismo nič. Potem bi bila tudi vidnejša naša dejanja, ki bi rastla iz naše vere. Osramočeni smo lahko pred našim bratom Tomažem, z veseljem sodelujmo z božjimi milostmi, ljubimo resnico in jo vselej s ponižnim srcem iščimo! ... Amen!"

Janku Ahačiču, ki je tudi sedel med povabljenimi gosti, se je zdelo, da je vsa pridiga namenjena samo njemu. Oglašala se je njegova vest kot že dolgo ne. Nemirno se je večkrat presedel, kajti pridigarjeve besede so padale kot udarci biča. Topo je zrl predse in bil čudno zamišljen. Predramile so ga šele orgle, ki so glasno označile pričetekmašne daritve. Zbor sester iz Golnika je zapel adventno: Vi oblaki ga rositate... (Se bo nadaljevalo)



*Kar je preteklo, je odšlo; kar pričakuješ, tega še ni;
sedanjost pa je tvoja.*

(Arabski pregovor)

ka Slavec, Martin Pečak, Slavica Horvat, Miro Novak, Franc Rozman, Pavel Vatovec, Franc Baša, Ivanka Urbas, Zvoni Gornik, Anica Smrdel, Franc Ibič, Milkda Kregar, Branka Iskra, Franc Mirnik, Andrej Vrh, Tilka Matjašič, Sabina Rutard, Ignac Lipič, Alojzija Paravan, Marija Hervatin, Elvira Čuk, Antonija Sabadin, N.N., Neva Kastelic, Marcela Bole, Anton Jesenko, Ivan Kampuš, Ciril Caro, Rozalija Cenčič, Franc Vodopivec, Franc Rojko, Jožefa Mikuš, Ana Marija Colja, Mirko Godec, Martin Adamič, Danilo Spacapan, Stefanija Šorec, Jože Bole, Branko Tavčar, Vlado Hartman, Jože Pliberšek, Alojzija Ferbežar, Mirko Cizerle, Drago Karl Ilijaš, Ema Kowalska, Ivan Tomšič, Milan Kroječ, Kristina Hoyker; \$0.50 Veronika Seljak.

NAŠIM MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$100.- S.R. (za lačne); \$50.- N.N., N.N.; \$30.- Ciril Škofic; \$20.- Julija Mrčun (kot božični dar misijonarjem); \$12.- Družina Rudi Mežnar (za lačne ob novembrskem spominu dragih pokojnih), Karolina Čargo; \$10.- Ana Kustec (za lačne), Ana Kustec, Božo Lončar, Anton Bavdek, Jože Krušec, Ivanka Študent (za lačne), Družina Vadnjal (za lačne), Roman Uršič (za lačne), Roman Uršič, Marija Radin, Barbara Gornik (za lačne), L. & B. Brodnik (namesto božičnih voščil znancem); \$8.- Tereza Ferencz (za lačne); \$5.- N.N. (za lačne), N.N., Družina Štefan Boelekey, Družina Anton Kristan; \$4.- Drago Andellfinger, Marija Lavrenčič (za lačne); \$3.- Marija Peršič; \$2.- Fanica Lasič (za lačne); \$1.- Marija Peršič (za lačne), Karel Z o r j a n .

ZA SLOMŠKOV PROCES:
\$10.- N.N.

Dobrotnikom Bog povrni!



DRAGI OTROCI!

Ze vidim, da sem vam bolj ustregel za predzadnji božič z vabilom na barvanje slike kot pa zdaj s sliko-uganko božičnega drevesčka. Dokaz za to je, da je zdaj prišlo manj vaših pisem, četudi me niste pustili ravno na cedljo. Pri barvanju res ni treba dosti misliti, pri iskanju dvojčkov — raznih dveh enakih okraskov na drevesčku — pa je treba vsaj malo napeti možgančke. Kaj ste se res tudi vi tako polenarili, da je že vse pretežko? Saj bi težko verjel. Najbrž so vas spravili s tira praznični dnevi. V glavnem pa je najbrž krivda staršev, ki kar ne najdejo časa za vas, da bi vas navdušili za Kotiček in pomagali pri reševanju. Kaj pravite, mame in očetje? Menda mi boste morali tudi vi obljubiti, da se boste poboljšali . . .

BOŽIČNO DREVO: Enake so: sveča desno zgoraj pod vrhom in sveča na skrajni levi; vodoravno črtana krogla zgoraj desno (pod svečo) in desna čisto spodaj; pikčata krogla levo zgoraj in desna v sredi; mala krogla zraven otrokovega obraza in ona čisto zgoraj pod vrhom drevesa desno.

Žreb je za nagrado določil **Sonjo Rotar**, 7 let (Mulgrave, Vic.), ki je sliko božičnega drevesčka tudi lepo pobarvala, četudi to ni spadalo k uganki. Drugo nagrado bo dobil **Danny Poljanec**, 11 let, Port Lincoln, S.A., tretjo pa **Marko Horvat**, 12 let, ki pa mi bo moral poslati naslov, če hoče prejeti nagrado. Pismo brez naslova je bilo oddano v East Sydneyu, Horvatov pa je med naročniki malo preveč, da bi uganil Markovo družino. — Naj dodam še ime četrtega nagrajenca, ki že kot najmlajši med ugankarji zasluži nagrado. **Samo Korošec** (Greystanes, N.S.W.) ima komaj šest let, pa se je ojunalil.

Vsekakor: moja zahvala vsem, ki ste sodelovali pri uganki. Žal žreb ne more vsem ustreči. Boste pa še drugič poskusili, kajne? — **STRICEK**.



V novem letu želi **STRICEK** vsem **Kotičkarjem** obilo sreče v šoli. In na **Kotiček** naj ne pozabijo! To zadnje velja tudi in v prvi vrsti — **STARŠEM!!!**

NOVOLETNA

V NOČI, KO STE SE SPALI,
SO SE K NAM PRIPELJALI,
SO SE K NAM PRISMEJALI
BRATCI IZ DALJNE DEŽELE.

RAVNO DVANAJST JIH JE BILO.
PRVEMU SE JE MUDILO,
PA JE POTRKAJ NA VRATA,
KO JE POLNOČ ODBILO.

NEKOGA JE PREPLAŠIL,
NEKDO SE GA JE USTRAŠIL,
PA JE V NOČKI IZGINIL
IN SE Z MRAKOM SPAJDAŠIL.

VESTE, TAKO GOVORIJO,
DA SE TISTI BOJJO,
KI JIM VEST KAJ OČITA,
VEST, KI JE V SRČECU SKRITA.

ANICA ČERNEJEVA



Dragi Striček! — Nisem mislil, da se Ti bom tako hitro zopet oglašil. Rad bi napisal, kako lepe počitnice smo imeli letos. Ata je naredil načrt, mi smo pa pomagali. Mama se je bala na pot, ker še ni dosti potovala po Avstraliji. Jaz in Mirjam tudi nisva, pa se nisva nič bala. Potovali smo proti Mt. Gambierju in si tam blizu ogledali podzemске jame, ki so zelo lepe, četudi je ata rekel, da niso nič proti Postojnski. Tudi lepi Blue Lake smo videli. Potem smo potovali dalje ob obali in se veliko kopali.

Za Novo leto smo bili v Melbournu in smo obiskali tudi Tebe. Mama in ata še zdaj govore o lepem središču, ki ga imate. Meni so bile najbolj všeč velike jaslice v votlini na dvorišču. Razglednico, ki sem jo dobil od njih, bom shranil za spomin.

Potem smo šli še dalje v Sydney, kjer ima mama sestrično. Tudi tam smo videli slovensko cerkev, ki je tudi lepa. Veseli in brez nesreče smo se vrnili domov. Samo enkrat nam je počila guma na kolesu.

Lepe pozdrave **Kotičkarjem!** — **Darko Miklaučič**, 10 let, Meningie, S.A.

Dragi Striček!

Zopet se ti oglašim, a zdaj iz prelepega Port Lincoln, kamor smo se preselili iz Adelaide. Saj Ti je mama pisala, da smo tukaj. Hvala za pozdrave! Zelo sem bil vesel, ko si se spomnil tudi name. Tudi Ti bodi lepo pozdravljen od nas vseh. Tukaj pa pošiljam "Božično drevo". Dvojčke sem zasledil in upam, da so pravi. — **Danny Poljanec**, 11 let, Port Lincoln, S.A.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

PERTH, W.A. — "Hvaležnost je najvišja omika," pravi znani švicarski pedagog Forster. Naj spričam vsaj malec omike s to zahvalo vsem, ki ste se me po nesreči spomnili s prošnjami za okrevanje. Zahvaljujem se "Mislim" za pozornost, našim gg.patrom in č.sesstram ter Vam, dragi rojaki in prijatelji, za vse molitve in za voščilna pisma z dobrimi željami. Zahvaljujem se tudi za gostoljubni sprejem po vrnitvi: v Sydneyu, Canberri, Queanbeyanu, Wollongongu, Newcastleu, na visokem severu Queenslanda — od Townsvilla do Cairnsa in Mt. Ise, v Brisbane in Surfers Paradise ter sedaj že v sončni West Avstraliji. Prosim in želim tudi vsem Vam, da bi bili obvarovani večjih nezdod, ko drvite po cestah. Zakrpano ni več novo. Res pa se tudi potolčen in zakrpan človek z božjo pomočjo in po Marijini priprošnji prerodi v novo življenje, ki se ga zato veseli z večjo hvaležnostjo...

Tu v W. Avstraliji se je zopet odtrgal list od drevesa življenja in od naše slovenske skupnosti. V Floreat Parku v Perthu je dne 10. novembra umrl obče znani in spoštovani rojak **JOŽE HRIBAR**, star 75 let. Dve leti je bolehal na srečo in nazadnje podlegel pljučnici. Požrtvovalno mu je stregla njegova zvesta družica gospa Pepca r. Ponikvar, ki sta jo podpirala sin Frank z Dorothy. Pokojnemu je bila dodeljena še ta sreča, da je doživel svoja vnučka: štiriletno Sonjo in dvamesečnega Danijela. Zapušča brata Janeza v Perthu in najmlajšega brata Franka v Canberri, oba z družinami. Brat Tone se je pred leti vrnil domov in živi na Rakeku, v Zirovnici pa žalujeta za najstarejšim bratom Jožetom še dve sestri. Vsem naše sožalje!

Pokojni Jože je bil rojen 8. marca 1903 na trdni Hribarjevi kmetiji v Zirovnici, župnija Grahovo na Notranjskem. Po odsluženem vojaškem roku se je kot 23-leten podal v nepoznano Avstralijo. Bil je med prvimi slovenskimi priseljenci, ki so se preživljali v bušu okoli Perthu s sekanjem drv, pridobivanjem evkaliptnega olja in z žganjem apna. Po nekaj letih se je vrnil v Slovenijo, da se je 28. januarja 1934 v grahovski cerkvi poročil — ženitovanjsko potovanje pa je bila za mladi par dolga pot proti Avstraliji. S podjetnostjo in pridnostjo je pokojni Hribar postal industrialec: ustanovil je Jantchep Lime Co., podjetje za žganje apna na veliko, ki je pripomoglo k gradnji tolikih hiš in tovarniških poslopij po drugi svetovni vojni. Tudi mnogi naši priseljenci so dobili prvo zaposlitev pri tem domačem podjetju.

Pokojni Jože je bil vesel družabnik, rad je prepeval in pravil dovtipe. Zato je naravno rad zahajal v slovensko družbo, bodisi k maši ali na piknike. Povezan je bil tudi

z Bogom po Mariji Pomagaj, vedno zvest veri in Cerkvi. Pogrebna svečanost v cerkvi v Floreat Parku je privabila številne znance in prijatelje, ki smo ga spremili k zadnjemu počitku. Dragi Jože, proglašali Vas bomo, pozabili pa nikdar! Na svidenje v nebeški domovini! —
Dr. Ivan Mikula.

PARK RIDGE, QLD. — Ob praznikih tudi brisbanke Slovence prevzame domače razpoloženje in se vedno v velikem številu zberemo na društvene prireditve. Naša "Planinka" je letos priredila celo Miklavževanje na svojem zemljišču in to je bil, če sem prav poučen, prvi obisk Miklavža s spremstvom v Brisbanu.

Priložena slika prikazuje prihod nebeškega dobrotnika med nas: Miklavž z dolgo belo brado in v lepi škofovski obleki s palico in zlato knjigo, ob spremljavi dveh angelov, v ozadju pa tudi črni parkelj... Pripeljali so obilico darov za mlado in staro, Miklavž pa je posebej pohvalil člane Planinke za požrtvovalno delo na zemlji. Zlasti pri obdarovanju starejše "mladine" je bilo mnogo smeha.

Prav je, da skušamo tudi tukaj v Brisbanu ohraniti tradicije, ki smo jih bili vajeni doma. Ob tej priliki bi se rad zahvalil prirediteljem, pa tudi šiviljam, ki so imele s pripravami oblek dosti dela. Upamo, da nas bo Miklavž odslej vsako leto obiskal, saj ga bomo radi sprejeli.

Rad bi poročal tudi o smrti oz. pogrebu pokojnega rojaka Antona Kusteca iz Mooloolaba, kamor se je preselil iz Laidleya. Na Štefanovo (26. dec.) je podlegel zahrbtni bolezni in v petek 29. dec. smo ga pokopali. Pri pogrebni maši je bilo zelo veliko ljudi in med njimi seveda tudi Slovenci. Duhovnik je predstavil pokojnika kot priljubljenega novonaseljenca. Njegovi



mami, ženi in otrokom ter sorodnikom iskreno sožalje.

Slovenske pozdrave vsem po širni Avstraliji! —
Ivan Pišotek.

HURSTVILLE, N.S.W. — Zahvala vsem prijateljem in znancem tu in po svetu, ki se jim ne morem osebno zahvaliti za čestitke k svoji petdesetletnici dne 7. novembra letos. Presenečen in počaščen sem bil, ker nisem pričakoval, da se boste spomnili na ta moj melanholično obarvani jubilej. Vidim, da izrek "Daleč od oči, daleč od srca!" v vašem primeru ne drži. Prav posebno se zahvaljujem gospe Nedi Zadnek in gospodu Adiju Kaču, oba iz Ljubljane. Nasvet bom vzel na znanje. Draga Neda in Ado: hvala in na svidenje ob obisku! —
Ing. Ivan Žigon.



TISKARNA

**POLYPRINT
PTY. LTD.**

**1 DODS STREET, BRUNSWICK, 3056, VIC.
TEL. 387 6922**

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

Melbournskim Slovincem
se priporoča kamnoseško podjetje

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

**9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC.
Telefon: 359 5509**

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM



**TOBIN BROTHERS
funeral directors**

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

CAMPBELLFIELD, VIC. — Urednik je že večkrat izrazil željo, da vsi naročniki poročajmo, če je kaj novega. Rad bi omenil novico, četudi se bo zgodila daleč od nas.

Družina rojaka in naročnika "Misli" v Wagga Wagga, N.S.W., Mira Novaka, bo dne 27. januarja slavila poroko hčerke **DIANE MAJDE**. V cerkvi Srca Jezusovega, Wagga Wagga, jo bo pričakal izbravec **GARY JAMES MALONEY**. Mlademu paru tudi mi iz srca čestitamo in mu želimo obilico sreče na življenjsko pot. Obenem pozdravljamo Novakovo družino ter njej in vsem znancem pošiljamo topla voščila k novemu letu. — **Jože Brožič z družino.**

FAIRFIELD, N.S.W. — Kot vedno sem se razveselila tudi zadnjih "Misli" ter se takoj lotila branja. Veselo presenečena sem bila, ko sem videla, da sem že drugič, kar zapovrstjo, izžrebana pri rešitvi križanke. Že vnaprej se Vam zahvaljujem za nagrado in upam, da se bo naša knjižnica pomnožila za dve lepi knjigi. (Poslal se Vam oba dela prijene domače povesti Lojzeta Ilija: **Gospod Šimen**. Upam, da ste že v redu prejeli. Op.ur.) Zelo rada rešujem uganke in tudi v tem pismu zopet pošiljam rešitev zadnje križanke. Morda pa bo držal pregovor, V tretje gre rado!... Pred leti sem bila že dvakrat izžrebana, še prej pa dvakrat tudi pod uredništvom pokojnega p. Bernarda.

Naročniki "Misli" smo že od vsega začetka in hočemo ostati do konca. Vsako številko komaj čakam in vsaka mi prinese toliko lepega in domačega branja. Dobivam tudi "Ognjišče", ameriški mesečnik "Ave Maria" in pa bolniškega "Prijetelja". Vsako leto dobim tudi celovške Mohorjeve knjige in Koledar Ave Maria iz Amerike. Brez branja bi bilo življenje tako prazno in puščeno. Vsled oslabelosti po hudi bolezni sem priklenjena na dom in nisem več zmožna veliko hoditi. Tako imam dosti časa za čitanje in ročna dela za moje otroke ter številne prijatelje. To je moje največje razvedrilo in mi ni nikoli dolgčas.

Prisrčne pozdrave vsem bralcem "Misli"!

— **Karla Twrdy.**

CARINA, QLD. — Vesel sem bil sporočila, da so moje Baragovi knjižnici podarjene knjige srečno priromale do Vas. Saj ne vem, kaj je pripravnega za knjižnico, a bolje je v Vaših rokah nego pa pustiti tiskovine v negotove roke. Veseli me, da melbournska

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

knjižnica lepo napreduje, le radoveden sem, kako je z vračanjem knjig, saj imam v tem pogledu kaj slabe izkušnje. (Za enkrat ni ravno težav in opomini knjižničarjev kar zaležejo. Op. ur.) Kako bo z mojim ostalim knjižnim zakladom, zdaj še ne vem, a slej ko prej se bom moral odločiti. (Upam, da se bosta tudi pri tej odločitvi spomnili na našo knjižnico! — Op. ur.)

Tu Vam pošiljam spominski tisk ob priliki biserne maše pisatelja Franca Saleškega Finžgarja z njegovim podpisom. Saj sem bral, da zbira Baragova knjižnica tudi takele redke zanimivosti. S pokojnim Finžgarjem sem si namreč dopisoval; bil je sošolec mojega pokojnega očeta. Nedavno sem to našel, ko sem premetaval svoje potrpežljive papirje in se spomnil na Vas. Naj tudi ta spominček opominja naš in mladi rod na velike slovenske može, ki so stali na braniku slovenske besede! (Tudi za ta dragoceni dar v imenu Baragove knjižnice iskrena zahvala! Urednik.)

Prosili ste me za osnovne podatke umrle gospe Hilde Brus, o kateri sem poročal v prejšnjem pismu. Poskušal sem jih dobiti, pa mi žal do danes ni uspelo. Če jih dobim, jih vsekakor pošljem.

Ni pa se še posušilo črnilo mojega prvega pisma s sporočilom o pokojni, ko sem zopet našel v "Courier Mail" med pokojnimi slovensko ime. Tako je število mrtvih rojakov ki je imelo na mojem seznamu za Queensland "srečno" številko trinajst, kar hitro poskočilo za številko višje.

"Courier Mail" je dne 28. decembra 1978 poročal o pokojnem ANTONU KUSTEC iz Mooloolaba. Po vsem videzu gre za sina pokojnega Antona, ki smo ga pokopali pred tremi leti. Sinov odhod je gotovo hudo prizadel mater, gospo Ano Kustec, ki se je po smrti tako dobrega in vernega moža preselila bliže k sinu, da bi ne bila tako osamljena. Naj bo njej in vsem ostalim žalujočim na tem mestu izraženo naše iskreno sožalje. Kaj več podrobnejših podatkov o pokojnem pa bo gotovo poslala mati sama, saj je že dolgoletna zvesta naročnica MISLI. — Janez Primožič.

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje se nahaja M. R. JOSEF, katerega zadnji naslov je bil 8 Napier Street, Paddington, N.S.W., pa se že več let ni oglasil domačim. Išče ga njegov sin v domovini, ki ga prosi, naj se čim prej oglasi. Hvaležni bomo za sleherno sporočilo o njem na MISLI, ali pa

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom za izdelavo kuhinjskih omar in drugega pohištva po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

Mickey's Studio

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo
v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S

AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

OPALI

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro

BRUSENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV,
izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO
po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatnino, zaročne
in poročne prstane...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 Wattle Tree Road,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

g. Pliberšku na sydneyški telefon 528 9381.

Bi kdo vedel, kje živi rojak FRANC HERCOG? Naj mu pove, da ga iščejo zaradi nujne zadeve. Oglasi naj se na adelajdski telefon 471 883.

F. TUKŠAR se že dolgo ni oglasil svoji mami, ki živi v Črenšovcih v Prekmurju. Njegov zadnji naslov je bil v Viktoriji (M.M.B.W. Camp, Erica). Uredništvo bo hvaležno za sleherno sporočilo.

RESITEV DECEMBRSKE KRIZANKE:

Vodoravno: 1. Indijka; 8. ljubica; 9. falot; 10. tunel;

11. Sardinija; 15. unikat; 17. smisel; 20. polovinka; 24. marki; 25. zakon; 26. omečilo; 27. Salomon.

Navpično: 2. dolar; 3. jutri; 4. alibi; 5. sultan; 6. ribnik; 7. zaplet; 12. Adam; 13. naglo; 14. južno; 16. atek; 17. Samson; 18. Izrael; 19. epifit; 21. lotos; 22. vazal; 23. nekam.

Rešitev so poslali: Jože Grilj, Ivanka Študent, Alenka in Eva Žigon, Dorica in Ivan Slavec, Ivanka in Branko Žabkar, Lidija Čušin, Francka Anžin, Ivan Podlesnik, in Jakob Reven.

Izžrebana je bila **Ivanka Študent**.

ZLOGOVNI TRAK

Z	gom	ni	ko	lo
	bo	ber	i	lo
Bo	de	do	čaj	boš
šel	sve	raj		

Zloge: Bo, da, de, do, gom, kon, lo, me, pa, pri, tek, ti, v, vsa, z, zač — pravilno vstavi v gornji zlogovni trak, pa boš dobil pregovor za Novo leto.

Za začetek novega letnika smo ugankarjem postregli kar z dvema orehoma: ZLOGOVNIM TRAKOM in pa z AVTOM. Upam, da ne bosta pretrda. Pohitite z reševanjem, ker bo zakasneli januarski hitro sledila februarska številka! Žrebanje bo 10. februarja.



“Pavliha” tako pravi...

• “Veš, da na Poljskem zmečejo v smeti na milijarde ton odpadnih industrijskih surovin?” — “Vem, vem! Tega so se najbrž naučili od nas!”

• V mednarodnem letu knjig so proglasili Jugoslovane za najbolj spoštljive častilce pisane besede. V knjigarnah ostanejo knjige leta in leta nepoškodovane in kar je najbolj važno — nedotaknjene.

• Direktor direktorjem: “Nemogoče je, da bi poslovali z izgubo, če pa imamo tako krasne plače!”

• Kljub temu, da je bila letošnja vinska letina odlična, se bomo spomladi spet spraševali — ali naši vinogradniki z bordojsko brozgo škropijo trto ali nam jo prodajajo za vino.

• Čudno je, da tiste, ki pred nadrejenimi najbolj upogibajo hrbet, najmanj natovorijo.

• Če se mi zelo čudno, da v deželi, kjer je biti delavec najvišja čast, otroke strašimo s tem: “Če se ne boš pridružil delavcem, boš za delavca!”

• “Delate drugo!” — “Ne zavidajte nam, naporno!”

• “Kaj se je ogrnil v ovčjo kožo. Vsi so ga spozi in nanj in vzklikali: “Poglejte, kako krotka ovca!”

Melbournski rojaki!

Želite morda kupiti po zmerni ceni KOKOŠI, ali zares SVEŽA JAJCA?

Oboje Vam nudi kokošja farma **Bruna in Alme SDRAULIC** (komaj miljo in pol od Slovenskega grička v Elthamu).

Research Warrandyte Road, **RESEARCH**
Telefon: 437-1868

Priporočam se Slovincem
vzhodnega dela velikega Melbourn
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.

Popravljam zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavnice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5797
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

Dr. J. KOCE, 3 Beatrice Street, Kew, Vic. 3101 — Tel. 861 8076

(Najstarejši tudi po letih objavljanja oglasov v Mislih)

ČE HOČETE POTOVATI,

se z zaupanjem obrnite name. Vse delo glede potovanja uredim
brezplačno.

Samo v onih primerih, ko se hočem zavarovati radi izgube časa z dajanjem nasvetov, ki nimajo nobene zveze s potovanjem, mi plačajo stranke majhen depozit. Ko plačajo celo karto, mi pa plačajo toliko manj, kolikor so mi dale za depozit. Tako ne more biti z nobene strani nikakih očitkov in se ni treba nikomur nič bati. **Važno!** V vseh večjih mestih Evrope, Amerike in Kanade imam poleg poslovnih tudi osebne prijateljske zveze, kar je že večkrat prav prišlo rojakom, ki so pri meni naročili potovalne karte.

**TOUR WORLD INTERNATIONAL, 153 Collins Street,
Melbourne, 3000 — Tel. 63 4832, Consultant Dr. J. KOCE**

Ste poravnali naročnino za MISLI???

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.

182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —

INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

**V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG**

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanj premičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation sc Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-

Urarsko in zlatarsko podjetje:
ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER
31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.
(nasproti postaje)
Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

**HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM**

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se
Edvard in Kristina ROBNIK

Potrebujete **TAPETNIKA?**

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

Melbournsko tapetniško podjetje

JOE'S UPHOLSTERY REPAIRS

je v rokah tapetnika, ki Vam bo
po zmerni ceni na uslugo
pri vseh tozadevnih popravilih Vašega pohištva

Priporoča se

JOŽE VUKOVIČ

10 Prentice Street, NORTH ALTONA, Vic.

Telefon: 391 3776

MELBOURNSKI SLOVENCI!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**

za selitve in podobno,
se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090



VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066

Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.
Naša brezplačna usluga: za obisk svojcev iz domovine Vam izpolnimo prošnjo
ter jo brez Vaših potov oddamo emigracijskemu uradu.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede
rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim
pismom naše pisarne. Za rezervacijo vozne karte pridemo po želji tudi na dom.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

Ivan Gregorich

ta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755